flor de card

Sant Llorenç des Cardassar * Març del 2012 * núm. 401

En aquest número:

* Editorial sobre els atacs que rep la llengua catalana a les Illes Balears
* Escenes de passió i la passió del món (Jeroni Llambias)
* El ple extraordinari del 13 de març (Catalina Ferrer)
* Crònica Informal (Josep Cortès)
* L'amo en Metxo (Pau Quina)
* Costums religiosos que van desapareixent (Ignasi Umbert)
* Transparències, Prioritat vianants, Reflexions (Guillem Pont)
* Triarem els millors (Tomàs Martínez)
* Activitats de la Gent Gran (Toni Nadal)
* Dèiem (Tomàs Martínez)
* Polítics imputats en casos de corrupció
* Jaume Bonet fa una vaga de fam per la llengua (Jubilats per Mallorca)
* Notes històriques de Sant Llorenç (Ramon Rosselló)
* Fotografies antigues (Pau Quina)
* El concepte de modernitat (Guillem Mesquida)
* Dos plens en dos dies (Tomàs Martínez)
* Els Trescadors van a la serra d'Albercutx (Pau Quina)
* Tertúlia de cafè (Joan Roig)
* El temps del mes de març (Xesc Umbert)
* Esports (Pau Quina)
* Demografia (Jeroni Llambias i Aina Simonet)

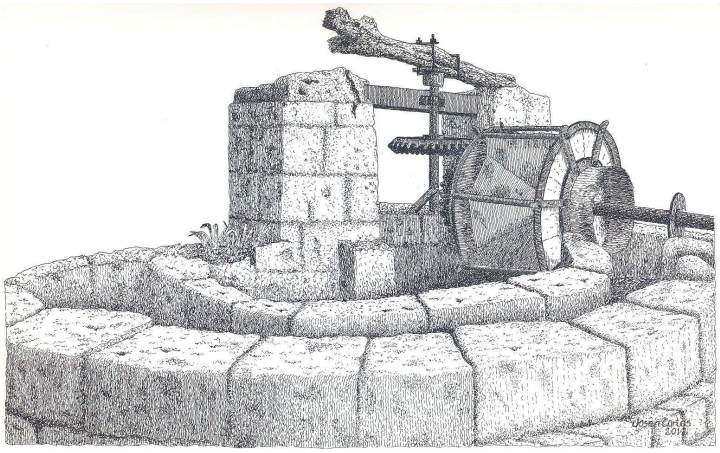

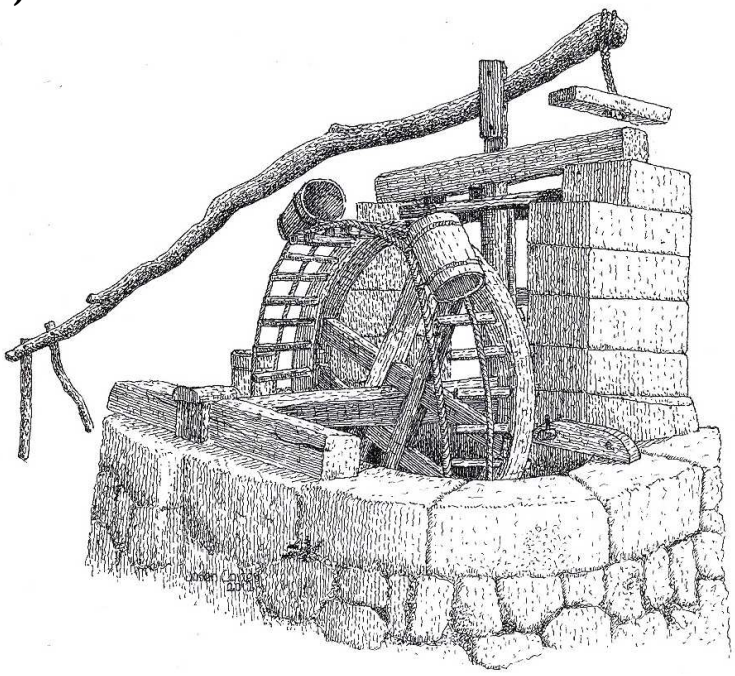

Sínies de Can Fal·lera i de l'Hort de sa Begura

La llengua catalana

"Hi ha, a ull nostre, de poble, molta confusió a l'entorn de la llengua catalana (que de segur algú s'ha cuidat prou de fomentar -campanyes anticatalanes, discussions sobre la llengua, sobre la senyera...). P'entura la causa d'aquesta confusió és la que assenyala Antoni Serra quan diu: "Darrerament, durant els quaranta anys de franquisme (*si eres español, habla español*), tota quanta polèmica o campanya orquestrada hi ha hagut ha estat presentada -o almenys ho han intentat- des d'uns caires científics, des de les característiques històriques passant per les lingüístiques quan, en el fons, tot sempre ha estat una qüestió ideològica o, millor dit, una qüestió de propaganda d'una determinada ideologia, per tal de perpetuar interessos que no consideren convenient orejar. Es qüestiona la nostra catalanitat, però no l'opressió espanyolista; parlen d'una "mallorquinitat" i l'enfronten al catalanisme, però deixen l'opressió centralista allà on sempre li ha tocat estar, és a dir, que la donen per bona, com si fos part de la nostra personalitat".

Aquestes paraules, que podrien semblar actuals, són d'un article publicat per Guillem Pont a Flor de Card el maig de 1977, és a dir, fa 35 anys. És cert que de llavors ençà han passat moltes coses en relació a la nostra llengua, des de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, que la reconeix com a la llengua pròpia de les Illes Balears, fins al fet que la majoria de les escoles públiques tenen el català com a idioma preferent; però també ho és que amb l'actual govern de José Ramón Bauzá s'ha tornat als temps de confrontació, d'arraconament del català en favor del castellà, circumstància que no va passar durant els mandats de Jeroni Albertí, Gabriel Cañellas, Cristòfol Soler o Jaume Matas, també d'ideologia conservadora però més respectuosos amb la nostra llengua.

Per què han volgut ara remoure les abelles? No ho sabem, però podria esser ben bé que es pretengués desviar l'atenció dels aspectes més sagnants de la crisi, o que els qui realmente comanden dins el Govern siguin els incondicionals de Carlos Delgado, que, seguint les instruccions de la Faes, apliquen *sin complejos* -o sigui, *sin escrúpulos*-, la seva ideologia ultraconservadora d'*Una, grande, libre*. Ell diuen que ho fan perquè ho duien en el programa electoral, però també hi duien que no apujarien els imposts, que no baixarien les pensions, que no retallarien els drets socials del treballadors... i en canvi no s'aturen de prendre mesures que majoritàriament afecten les classes mitges i baixes, sense que a hores d'ara s'hagin atrevit amb els bancs o amb els privilegis amb què compten les grans societats i les grans fortunes.

Tot això no farà més que radicalitzar la gent i, de fet, l'altre dia, a la gran manifestació que va convocar l'Obra Cultural Balear, hi varen acudir més de 35.000 persones. El Partit Popular diu que aquesta xifra és insignificant davant els 1.088.000 de les Illes Balears, però, mirat així, també ho són els 194.000 vots que va tenir a les eleccions de l'any passat, ja que no reflecteixen l'opinió de la majoria, sinó només la d'un 18% de la població illenca.

Ens han declarat la guerra, però si el franquisme no va aconseguir acabar amb el català, tampoc no ho aconseguiran aquest grapat de mallorquins que han renegat de la seva llengua i la seva cultura.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca)
Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36
Correu electrònic: flordecard@premsaforana.cat
Telèfon: 971 569119
Publicitat: Ignasi Umbert: 670 355462
Domiciliacions: Antònia Galmés: 971 569471
Març del 2012
Número 401
Dipòsit legal: PM 765-1973
Edita: Associació cultural Flor de Card
Imprimeix: Gràfiques Muntaner (Manacor)
Director: Josep Cortès i Servera
Consell de Redacció: Felip Forteza, Antònia Galmés, Guillem Quina, Joan Santandreu, Guillem Soler i Ignasi Umbert

Taula

Josep Cortès	Sínies	Portada
	Crònica informal	4
Jeroni Llambias	La passió del món	3
Catalina Ferrer	El ple del 13 de març	4
Pau Quina	L'amo en *Metxo*	5
	Esports	13
	La serra d'Albercutx	20
	Fotografies antigues	21
Ignasi Umbert	Costums religiosos	6
Guillem Pont	Bellver08	8
Tomàs Martínez	Triarem els millors	9
	Dèiem	11
	Dos plens en dos dies	18
Toni Nadal	Gent Gran	10
Correu-e	Polítics imputats	12
Jubilats per Mallorca	Vaga de fam per la llengua	14
Ajuntament	Protecció civil	15
Nofre Fullana	Agricultura ecològica	15
Ramon Rosselló	Notes històriques	16
Guillem Mesquida	El concepde de modernitat	17
Joan Roig	Tertúlia de cafè	22
Xesc Umbert	El temps	23
Llambias/Simonet	Demografia	24
Forteza/Galmés	Distribució	

Nota

Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors

Escenes de passió i la passió del món

Jeroni Llambias Vidal

Aquests dies, veient el que passa a Síria, però també a altres indrets del món, on molta gent pateix innocentment la violència més injusta, i repassant les escenes de passió de Jesús amb motiu de la Setmana Santa, he relacionat ambdues coses i m'ha semblat trobar certa llum per una reflexió en aquella escena, que crec no és bíblica, però que pertany a la tradició cristiana, on Jesús consola les dones que ploren.

És narrat així: quan Jesús s'aixeca, per segona vegada, sent el consol d'unes dones, que vessen compassió, i ploren, en veure davant els seus ulls el destí tràgic d'un altre. Jesús se sent una mica reconfortat davant les llàgrimes compassives d'aquestes dones. El dolor compartit sempre és més bo de dur i de suportar.

Amb tot, la situació llastimosa de Jesús no és la pitjor. Encara és molt més llastimós i deplorable l'estat en què es troben els qui han produït els sofriments de Jesús. L'autèntic desgraciat i perdut no és el qui sofreix una injustícia, sinó l'injust que la produeix. La més profunda misèria humana no prové de la infelicitat, sinó de la injustícia.

Qui mereix ser plorat, perquè fa pena, no és Jesús, sinó els qui, seguint el canons de la justícia dels poderosos, amb mala voluntat i interès malèfic l'han comdemnat: els fariseus, els escribes, el Sanedrí, Ponç Pilat. Aquesta casta de justícia, que segueix els criteris del poder absolut, es converteix en injustícia i això és lo que fa més plorera de tot.

Jesús ho expressa així: "Dones de Jerusalem, no ploreu per mi, plorau més aviat per vosaltres mateixes i els vostres fills". Les llàgrimes provocades per la compassió davant Jesús, humiliat carregat amb la Creu, s'han de convertir en llàgrimes provocades per la llàstima que ens fa veure la duresa de cor d'uns dirigents disposats a produir nous crims i més violència. Les llàgrimes d'aquelles dones es converteixen en una

súplica al cel, demanant misericòrdia i la força de Déu per induir el cor de tots a la conversió i aturar tota espiral de violència.

No ens costa gaire entendre aquesta escena de la passió. La vivim nosaltres mateixos, ja que és una mica els que ens passa davant les escenes de guerra de tots els temps. Sentim compassió pels qui lluiten al camp de batalla. Però encara experimentam més llàstima, impotència i amargor en veure que els dirigents del món, per resoldre els conflictes i diferències que hi ha o per mantenir gelosament el seu poder i riquesa, trien el camí de la força bruta i de la guerra, en lloc d'elegir el camí de la negociació amb el poble i de l'arbitratge de Nacions Unides, per llimar diferències i avançar cap a un ordre internacional més just i més equitatiu, on tot els pobles i nacions tinguin els mateix pès.

Es a nosaltres que Jesús ens diu: "plorau més bé per vosaltres mateixos i els vostres fills". No vos atureu fins que haureu aconseguit una transformació de les relacions humanes i internacionals, on ningú mati en nom de Déu i on no morin tantes víctimes innocents i tantes persones que lluiten per la defensa dels qui no poden defensar-se per ells mateixos.

Desitgem tendresa de cor pels governants del món, que s'allunyin de tot sistema opressor i causant de sofriment injust. Que avancin pel camí del consens i de la negociació i arbitratge entre les nacions. Que siguin creatius i solidaris a l'hora de resoldre els problemes.

JOSEP LLOMPART I SEGUÍ

Un abraçada, un interior.

DUES PROPOSTES.

Inauguració 24 de febrer de 17.00 a 20.00

EXPOSICIÓ
des del 24 de febrer al 7 d'abril de 2012
de dilluns a divendres
de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00
dissabtes
de 17.00 a 20.00

www.josepllompart.com jllsegui@gmail.com 649 303 762

estudi Pastor

C/ Metge obrador, 24 - 07208 Cas Concos Tel. 971 83 95 73
Un agraïment a "Tejar Miquel" de Manacor

Una abraçada, un interior.

Dues propostes.

Josep Llompart i Seguí

El ple extraordinari del 13 de març

Catalina Ferrer

Dia 24 de febrer els membres del PP de Sant Llorenç vam presentar una sol·licitud de Ple Extraordinari amb el següent ordre del dia:

1. Debat i votació de la moció relativa a "l'aparcament de la plaça de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar".
2. Debat i votació de la moció relativa a "Deficiències al col·legi Mestre Guillem Galmés".

La primera moció ve motivada perquè des del PP pensam que un lloc tan emblemàtic com és la plaça de l'Ajuntament (i amb el que ha costat de remodelar) no ha de ser un aparcament. Si bé és cert que en ocasions s'ha dut a terme la iniciativa de tancar la plaça per mor de determinades festes, consideram que tot i positiu, és insuficient. La plaça ha de ser una plaça sempre, no sols a partir de les tres del capvespre o quan hi ha festa.

L'Equip de Govern i el PSM, van votar a favor de la moció. El batlle va dir que en dos o tres dies ja no s'hi podria aparcar i que al mes de juny es valoraria la iniciativa. Som conscients que, de tot d'una, farà peresa canviar l'hàbit d'agafar sempre el cotxe i substituir-lo per la bicicleta o anar a peu (sempre que es pugui, és clar) però també estam segurs que amb un poc de voluntat per part de tots l'experiència pot ser molt positiva. Ara només falta que des de l'Ajuntament s'ho prenguin seriosament i que facin complir el que han dit, perquè si ha de ser com a la plaça de l'Església...

Quant a la segona moció va esser rebutjada per 6 vots en contra (Equip de Govern i PSM) i cinc a favor (PP). Des del nostre punt de vista el debat es va acabar tergiversant una mica, ja que es va començar a parlar de procediments, competències, alarma social, etc.

Des del PP el que demanàvem era que, ja que l'arquitecte havia anat a veure els desperfectes, s'emetés un informe tècnic al respecte. No és qüestió de si és competència seva o no, la qüestió és tenir un document oficial en relació a l'estat i l'abast de les deficiències, no pensam que sigui demanar un desbarat. Així mateix es sollicitava que el batlle traslladés formalment a la conselleria d'Educació l'existència de dites deficiències, ja que a la conselleria no hi consta cap petició.

En tot cas, i segons ens va informar el senyor Puigròs, tan l'arquitecte com els tècnics de la conselleria coincideixen a assenyalar que els desperfectes no presenten cap perill important, a on queda això escrit, és un misteri.

Crònica informal

Josep Cortès

Com que no es tracta de repetir el que ja s'ha dit en aquesta mateixa pàgina, em limitaré a donar la meva opinió sobre diferents aspectes relacionats amb aquest plenari.

Abans de començar, alguns membres del Partit Popular em digueren que havien abandonat la comissió informativa perquè un quart després de l'hora assenyalada el batle encara no havia comparegut; asseguraren que d'ara en endavant farien el mateix si l'equip de govern no complia els horaris.

La puntualitat és un tema que sempre he duit entre cella i cella, perquè si un té el costum d'arribar tard suposa que no dóna importància al temps dels altres. És evident que un dia, per un motiu o per l'altre, tothom pot arribar tard, però també ho és que n'hi ha que arriben tard sempre, o sigui, que els és ben igual si els altres els han d'esperar, cosa que, per a mi, és una clara evidència d'egoïsme i de menyspreu cap als altres. Estic, per tant, d'acord amb el Partit Popular.

El primer punt de l'ordre del dia -només n'hi havia dos- era per proposar que a la plaça de l'Ajuntament només hi poguessin aparcar els minusvàlids, una reivindicació que des de Flor de Card ja havíem sol·licitat diverses vegades des de feia anys.

Les diferents corporacions que hem tengut darrerament no s'han pres de manera seriosa el tema d'on deixar els cotxes: d'una banda, quan remodelaren les dues places, tenien una ocasió immillorable per construir-hi aparcaments subterranis i no ho feren; de l'altra, devem esser dels pocs pobles de Mallorca que no disposa d'un gran aparcament a la perifèria (darrere la unitat sanitària o ran del torrent, entre la carretera d'Artà i el camí de Calicant podrien esser uns bons llocs). Ara, amb l'embelliment de diversos carrers del centre, de cada vegada hi falten més espais per aparcar i ho solucionen amb decisions contràries al propi esperit de l'esmentat embelliment o fent els ulls grossos a les freqüents infraccions. Si tanmateix hi han de poder aparcar, valia la pena gastar-s'hi tants de dobbers arreglant els carrers?

En el plenari tots els grups votaren a favor de la prohibició, la qual cosa suposa una decisió si més no xocant: si hi estan d'acord, per què no ho prohibiren abans, si fins i tot el PSM havia fet una proposta semblant i no li feren cas?

A l'altre punt, sobre les deficiències estructurals que s'havien produït a l'escola de Sant Llorenç, crec que el Partit Popular va aprofitar per atacar l'equip de govern quan aquest havia actuat correctament.

Segons la llei, el manteniment de l'edifici correspon a la conselleria i és aquesta la que ha d'elaborar l'informe, no l'arquitecte municipal. Així i tot, tal com reconeix Josep Lluís Soler, l'arquitecte va fer una primera inspecció el mateix dia en què el consell escolar li ho va sol·licitar i fou la conselleria la que es va torbar 15 dies a comparèixer per revisar els desperfectes. Per tant, si el PP volia un document oficial, l'havia d'exigir al qui per llei pertoca redactar-lo, no al qui desinteressadament s'havia preocupat per si hi podia haver un perill.

A part dels dos punts de l'ordre del dia, voldria donar la meva opinió sobre la convocatòria del ple extraordinari (que suposa 2.160 euros per a les arques municipals), dos dies abans de l'ordinari. Quan el PSM va sol·licitar un ple per la defensa del català, el PP va dir: “No entenem el caràcter urgent i extraordinari, ja que el PSM hauria pogut presentar aquesta mateixa moció a través del grup parlamentari i després, en sessió ordinària, que els membres de l’equip de govern s’hi haguessin afegit; d’aquesta manera haurien estalviat un parell de doblerets al poble”. Això s'anomena "doble raser": està bé quan ho faig jo i malament quan ho fan els altres. No és seriós.

L'amo en *Metxo*

Pau Quina

No enganaré a ningú. Jo no era un íntim amic de l'amo en *Metxo*, ni tan sols podríem dir que el visitàs sovint... però sempre li he guardat una especial estima des que, de manera despreocupada, em va cedir amablement el seu temps per ajudar-me a acabar el treball de fi de carrera (que posteriorment es convertí en el llibre *Els Malnoms de Sant Llorenç*, el qual es pot considerar tant seu com meu). Per això consider que es mereix que li dediqui unes línies de record, un petit homenatge perquè el seu bon nom quedi gravat al nostre poble.

Tot va començar amb un bon consell de mon pare, quan, veient-me desesperat i incapaç de poder reunir tots els malnoms llorencins, m'aconsellà visitar l'amo en *Metxo*, que havia estat carter durant anys i panys a la contrada i m'assegurà que em podria donar un cop de mà. I vaja si ho va fer...

Com qui parteix cap a la seva darrera esperança, vaig dirigir-me cap a l'estany que la seva família regenta. El recordava com aquell home encarregat de les cartes que vivia devora ca la meva padrina Bet; o com aquell home que, a vegades, quan mon pare em manava a cercar el diari, m'atenia atentament. Però més enllà d'això, no sabia si em voldria ajudar, si sacrificaria el seu temps per un jove al cap i a la fi quasi desconegut...

Però encantat de la vida em va dir que sí. "I tant...", record que respongué efusiu. I ja me veis a mi durant una setmana sencera anant a fer el cafè a casa seva de les quatre a les sis de la tarda més o manco. Normalment acompanyat de la seva dona, madò *Pisca* (salada com poques i a la qual des d'aquí don tots els ànims possibles), m'enumerava a ritme frenètic tots els malnoms que recordava. I si no, amb l'ajuda de les adreces els acabava d'endevinar.

- Mossèn Galmés, número...
- Aquests són *es Comissos*.
- Carrer Major, número...
- Ah aquests són es *de ca s'Escolà*. El seu padrí ja feia d'escolà i els va quedar aquest nom.

Com veis, no només em deia el malnom, sinó que tot el que en sabia. Per ell va ser com un repàs històric de tot el que havia conegut, del seu estimat poble a qui tants d'anys havia repartit tristeses, alegries, sorpreses... (cartes, en definitiva). I se'l veia gaudir d'aquells records. Per un moment vaig notar que no el molestava, ans al contrari. Aquell home estava encantat de mencionar tants de records.

- Carrer tal, número...
- Per una banda són *Ditets*; però per l'altra, *des Forn*.
- Es colontes! Tothom sempre els ha conegut per "*des Forn*"- intervenia madò *Pisca*.
- Bé, però són de les dues parts, o no?
- Carretera de Son Servera, número...
- Ui aquí hi vivia Fulanito, però ara ja no...

I així passàvem el capvespre. No dubtava de quasi cap . Era un llibre obert, un vertader representant de "la saviesa popular", que tant ens agrada dir als filòlegs. D'aquests que com ell ja no n'hi haurà. Perquè això de la tecnologia, Internet... és vera que permet fer millor la feina, ser més pràctics i veloços, però també és ben cert que destrueix qualsevol àuria de romanticisme. En canvi, les coses d'antany sempre la tendran (marger,

pastor, carter a l'antiga...). I en *Metxo* és un dels darrers representants que ens ha abandonat (anteriorment ho havien fet l'amo en *Parrino*, el *de sa Fontpella*... i molts més). Perquè no ens n'adonam però una generació històrica i irrepetible, plena de sapiència del viure, ens està dient adéu (tot és efímer) i per això, com a mínim, els que quedam cal que els recordem i els col·loquem al lloc que es mereixen.

Frase del mes:
"Aquest és el final, bell amic; (...)
Mai tornaré a mirar-te als ulls."
(fragment de la cançó *This is the end*, de The Doors)

ELS TRESCADORS
Sant Llorenç des Cardassar

SA COSTERA / DE 0 A 1400

15 d'abril de 2012

Sortida: a les 7h del carrer Lepant
Guia: ***Sa Costera*** Guillem Pont, ***0-1400*** Felip Forteza
Dificultat: ***Sa Costera*** ***0-1400***
Preu: 11€
Inscripcions: de l'1 al 12 d'abril, indicant nom, llinatge i excursió al compte de:
Sa Nostra 2051-0141-91-1070001854

Informació:
telèfons - 971 838 069 – 626 334 578
correu - elstrescadors@gmail.com

elstrescadors.blogspot.com

Costums religiosos que van desapareixent (i II)

Ignasi Umbert

Record que quan jo era jovenet hi havia un costum, que també es feia a altres pobles (i n'hi ha algun que encara ho fa), que era que a una sèrie de cases tenien una espècie de tríptic o capelleta que anava de casa en casa i durant una setmana -a cada poble ho feien de manera diferent- romania a la casa, a la setmana següent es traslladava a una altra casa i així successivament. Solia ésser, no ho record massa bé, una imatge del Cor de Jesús, de la Verge Maria o possiblement de la Verge de Lluc o de la Sagrada Família. Aquest costum sembla que també ja s'ha perdut; ho he demanat a algunes persones que en temps passat gaudiren en algun moment d'aquest tipus de capelleta i ningú m'ha pogut confirmar si aquest costum continua o no.

Un altre costum que durant bastants anys hi havia a Sant Llorenç, en especial a les cases benestants, era la col·locació d'una placa metàl·lica ovalada damunt el portal de la casa. Aquesta placa també solia tenir gravada la imatge del Sagrat Cor, com la que hi ha a l'entrada principal de la rectoria, o la imatge de la Mare de Déu. Sembla que aquest costum també s'ha perdut.

Un altre costum que també s'ha perdut era el de sortir a missa les parteres als quaranta dies d'haver dat llum. Certament, un temps, quan una dona, suposo que casada, donava a llum un nou infant, al nou nascut el batiaven als dos o tres dies (si estava en perill de mort es feia tot d'una, encara que no hi hagués capellà avinent), quasi sempre amb l'absència de la mare, que havia de guardar la quarantena -reminiscències de l'Antic Testament-. Efectivament, la mare de l'infant, després d'haver parit, es quedava al llit per a recuperar-se a base de tassonades de brou de galina durant quaranta dies i el dia que feia quaranta, la nova mare, ben empimpollada i amb les piules fetes, amb l'infant entre els seus braços i tapat amb el manto més bell que hi havia a la casa, anava (sortia) a missa. Era un acte d'acció de gràcies pel regal que Déu i el seu marit havien tingut a bé fer-li; no oblidem que el motiu principal d'un matrimoni cristià era dur nins al món, i si n'hi havia qualcun que amb el temps es fes capellà, molt millor, i per ventura una boca menys a mantenir. També sembla que aquest costum de sortir a missa de les noves parteres també s'ha perdut.

També era costum que a les cases, i especialment a foravila i a les possessions, resar el Sant Rosari. A l'hivern, amb quasi tots el missatges i persones de la casa asseguts davant el foc i a l'estiu, a la fresca, la persona de més edat o el cap de família deia a davant i la resta el seguia. També a l'església el solien passar i hi anava moltíssima més gent que la que hi va ara... o no? Pareix ésser que aquest costum també s'ha perdut; es veu que la televisió ha fet perdre la major part de la clientela.

I de les avemaries, que cada dia al migdia i a l'horabaixa, post el sol, les campanes tocaven anunciant l'Ave Maria, us en recordeu? Inclús les emissores de ràdio tenien l'obligació de resar el que denominaven "l'Angelus" i es resava una petita oració, i la gent, encara que anés pel carrer, solia resar en veu baixa una Ave Maria i un Gloria Patri. Encara record ma mare repetint quasi a diari a l'horabaixa, quan ja havia sortit d'escola i anava a jugar pel carrer o Déu sap on: "Toc d'avemaria et vull aquí". Costums, costums que també han desaparegut o van desapareixent.

Us imagineu quins sermons ferien els missioners que venien per Sant Llorenç si vessin la quantitat d'al·lotes que avui tenen fills sense haver passat abans per la vicaria ni pel jutjat, i que quan ho fan l'infant quasi ja hi va amb l'al·lota o el nuvi? El que hagués

xerrat la gent si quan això passava, que també solia passar, no vos cregueu que no passés, l'al·lota havia d'anar per les voreres i per la part de l'ombra (la gent no volia entendre que allò havia estat un moment de debilitat... o no) i el responsable de la malifeta anava tot gojós i amb els peus ben alts pels casinos i admirat per tothom per la seva masclada. Gràcies a Déu, avui les al·lotes que desitgen tenir un al·lot, ja sigui amb el nuvi o amb el que sigui, o simplement a la carta damunt la taula d'operacions d'una clínica, i el tenen poden anar amb la cara ben alta per la plaça del poble i ningú els gira l'esquena, tot el contrari. Eren altres temps.

Un altre costum que també a poc a poc va desapareixent era anar a refrescar a un o a una quan celebrava l'onomàstica, o sigui, el dia del sant que duia el seu nom. Cada

any el dia del seu sant es convidaven els familiars, veïnats i amics a fer una copeta, que solia ésser d'anís o misteleta per a les dones i de conyac, rom o mescladet per als homes, acompanyat d'unes galetetes. Ara sembla que de cada vegada hi ha menys gent que celebra el seu sant i ho han canviat per la celebració de la data del seu naixement; es veu que això dels sants de cada vegada té menys seguidors. Un altre costum que també va desapareixent. Tot i que també hem de tenir en compte que molts dels noms que es posen actualment, si bé tenen sant, el dia de la seva festa només és conegut pels familiars i/o amics de més a prop de qui el duu, no per la majoria de la gent com el dels noms que es posaven abans, que tothom sabia quin dia era sant Joan, sant Jaume, sant Bartomeu o santa Catalina.

Un temps, a les processons no hi havia tots aquests passos que avui la conformen, però no hi mancaven mai els nins i nines que aquell any havien fet la Primera Comunió, que suposaven que entre nins i nines solien haver-hi trenta o quaranta al·lots, tots vestits amb el *traje*/vestit de comunió: els nins solien anar vestits de marinerets i les nines de princesetes. Aquell grapat de nins i nines vestits amb el *traje* del dia més important de les seves encara curtes vides lluïen moltíssim, en especial a la processó del Dia del Corpus. Ara, si n'hi van mitja dotzena ja n'hi ha molts; això que tot l'any hi pugui haver comunions sembla que s'ha convertit en un acte religiós a la carta, el qual fa difícil recordar si aquell o aquella havia fet la primera comunió amb un o amb l'altre. Ja no hi ha fotos col·lectives d'un aconteixement tan important com era el dia de la Primera Comunió. Sembla que moltes vegades interessa més la festa, amb dinar o sopar inclòs, que el combregar en si; n'hi ha més d'un que després d'haver fet la Primera Comunió i feta la festa no torna entrar a l'església fins que ha de dur a batiar els seus propis fills. I sembla que això a poc a poc també s'anirà perdent; ja es fan batiaments cívics, acte de presentació del nou nascut, que se sol fer a l'ajuntament. La Primera Comunió es convertirà en una posada de llarg dels fills. Temps al temps.

Com veiem, molts dels nostres costums, costums arrelats durant centenars d'anys, a poc a poc van desapareixent. Si són casaments, de cada any se'n celebren menys, especialment els religiosos, perquè dels altres tampoc fa colló els que se celebren, i és que les generacions d'avui com menys fermalls tenen millor, i casar-se per a molts suposa afermar-se, i és que desfermar-se a més d'un li costa un ull de la cara i part de l'altre. Temps era temps i ja veurem com acabarà tot això.

Nota: M'han arribat alguns comentaris sobre l'article del mes passat en relació a alguns actes que es fan a l'Església, en el qual jo mantenia la tesi, la mateixa que mantinc en aquest, sobre alguns costums religiosos que a poc a poc es van perdent. I això no vol dir que perquè hi hagi una dotzena de persones que encara fan o celebren alguns d'aquests actes els costums no vagin desapareixent, perquè si tenim en compte que abans n'hi anaven cent ara n'hi van deu, i es pot dir que pràcticament només els funerals mantenen la seva assistència, si bé, més de caire social que religiós. Gent jove n'hi veus poca per l'església, i no parlem d'al·lots, nins o nines, que s'estimen més jugar una hora amb la pleiesteixon que anar a estar mitja hora quiets a l'església escoltant la missa o el sermó i, els pares, la veritat és que no crec que es preocupin massa de fer-los-hi anar. Pel que fa a fer el Mes de Maria als domicilis, crec que es poden comptar amb els dits de la mà els qui l'hi celebren, i passar el rosari a cada casa com es feia un temps, em sembla que també els dit de les dues mans sobrarien per a comptar-los. I el mateix podria dir del dejuni

i abstinència; n'hi ha més d'un i més de dos que no menjarà carn, però es fotrà un bon tros de llagosta, i bé que farà si pot i li agrada! I és que primer el qui feia dejuni no menjava porc perquè era pecat però menjava una arengada o un poc de gerret perquè era barat, i el peix bo era per als rics i la carn per als qui tenien diners per a poder pagar la butlla. (Segons una enquesta que va fer "Card.cat" sobre aquest tema, de 53 votants, 31 -prop del 60%- digueren que no fan cap tipus d'abstinència en temps de Quaresma). Qualsevol empresa que tingués aquests percentatges de participació feria temps que hauria tancat. Jo som molt respectuós amb les creences de la persones perquè les creences religioses, encara que en moltes coses no hi estigui massa d'acord, especialment quan volen obligar-te a creure el que volen, tinguin raó o no, són una cosa personal de cada un i per tant s'han de respectar. El meu article tan sols volia recordar alguns costums religiosos que hi havia al poble, i a tots els pobles de Mallorca, i que a poc a poc han anat o van desapareixent, i la veritat és que, com diu un refrany mallorquí "una flor no fa estiu", i les esglésies fins no fa massa anys a cada acte que organitzaven s'omplien; ara, o no n'organitzen o quan ho fan no tenen, llevat d'excepcions, ni el 10% de la feligresia que tenien ara fa trenta-cinc o quaranta anys. Això vol dir que els costums que ja no han desaparegut van desapareixent a marxes forçades, ens agradi o no, no sé si per bé o per mal però ja res és igual, i els sermons de l'Església, ja siguin del Papa, del rector o del vicari, ja pocs els escolten i menys els practiquen, que seria l'important; i és que l'Església Catòlica tinc la impressió que de cada dia va més endarrerida. Fa trenta-cinc o quaranta anys, els diumenges es celebraven cinc misses: al matí (a les sis i mitja, a les set i mitja, l'ofici a les nou, missa a les deu i mitja i a les onze i mitja) i al vespre una altra missa, a més de la del dissabte vespre; ara, una a mitjan matí hi sobren molts de bancs. Si això no és un costum, el costum d'anar a missa, que es perd que vingui la Santíssima Trinitat i digui el contrari. Baix el meu punt de vista, l'Església necessita posar al dia el seu missatge: menys pecats i més realitats; de no fer-ho, els seus bancs començaran a agafar pols i les teranyines abundaran per les raconades de les seves capelles; i sinó, al temps.

TRASPARÈNCIES

No tan sols ho recordava perfectament, sinó que encara podia sentir, encara, els batecs dels seu cor una mica accelerats. En aquest moment de somnolència que se situa entre el son i aixecar-se del llit, en els pocs minuts de covada, podia recrear perfectament el que acabava de somniar.

Alguns assenyalen que en el primer moment de despertar és fàcil recordar els somnis que tenim, però que després ràpidament s'amaguen i es perden per entre les tavelles de la memòria. En aquest, en Joan, el tenia ben amarrat, l'havia recreat i per no perdre'l encara havia anotat el títol en un paper: "coves de colorins".

El situava en un entorn d'excursió o de passejada, llunyà i desconegut. La qüestió és que en un moment determinat, una part del grup, entre quatre i vuit persones s'havien endinsat en una cova. S'havien fet tat lluny de la boca que tot era obscur, negre, fosc fins el punt que havien de caminar a palpentes per por de no caure en un clot o ensopegant amb una pedra del sol humit i pedregós.

Amb això que destrien una imatge pletòrica ", ei, veniu, veniu". Il·luminat no se sabia ben bé com es podia destriar una forma irregular de diversos colors derivats de la transparència d'una aigua gairebé estancada, però visible: grisos de les pedres, blaus, maragdes, blanquinós d'arena... els colors s'anaven distribuint, de forma totalment harmoniosa en tot l'espai de la presumpta pantalla. Absorts tots en la contemplació de la meravella oooohhhh, ens va aparèixer una mena d'altra petita pantalla una mica més amunt, on s'hi veia la cara d'una de les excursionistes eh, mirau, mirau, com es possible això?...

Això bé val una fotografia! En Joan treu la rèflex i prepara la fotografia que al ser en un entorn obscur amolla el preflaix blanc i punyent.

Ei atlots, una passa a rere, una passa a rere! Va cridar. Sense adonar-se'n s'havien situat just a la vorera d'un enorme fondal i estaven tots a punt de caure-hi. Sort del flaix i de l'acudit de la fotografia... altrament alguna persona del grup hagués pogut caure en l'enorme fondal!

Tot va acabar bé: ningú va patir mal. Havien pogut contemplar una bellesa desconeguda i tots s' havien salvat, per

pèls, d'un possible ensurt.

...

Passats uns dies i, segurament gràcies a l'exercici de la recreació d'aquella matinada, encara el podia contar, i també intentar reflexionar sobre el que el somni li podia aportar. No en sabia res d'interpretació dels somnis, somniava i prou però...

Altres vegades li havien aparegut, en somnis, entorns estranys i desconeguts... Tampoc no era la primera vegada que hi podia destriar un fons marí bell i espectacular, de bellesa tan inusual com inesperada.

De diverses maneres i formes, també hi solia aparèixer la por; la sensació de perill inconscient que podria provocar dol irreparable...

Cercar ventura en entorn desconeguts amb altres, transitar pel perill, trobar una cosa inesperada... té cosa de rondalla... deu ser que els somnis poden arrelar en els contes infantils?, o tal vegada la por i la ventura són elements generalitzats?...

I estava en aquesta reflexió quan s'adonà que, l'avantatge -o inconvenient- de tots els somnis és que sempre acaben. Tant si

són bons, com dolents, o com aquest recordat, que resultà bo i penós alhora, arriba un moment en què et desperts. T'adones que tots somni és una història falsa, de mel-i-sucre, malgrat tingui aparença de rabiosa realitat.

Si el que entenem per realitat, no és tal, quines diferències hi deu haver entre els somnis somniats i la viure que vivim?, pensa en Joan.

PRIORITAT VIANANTS

Proposta: Posar indicadors que limiten la velocitat dels vehicles i que, a més, aquests cedeixin la prioritat als vianants. (Si altres pobles en tenen, per què no nosaltres?)

Motius:

Facilitar un ús tranquil del carrer (en la línia *slow*, i clarificant que els vianants sempre són més importants que no els cotxes).

Estalviar possibles accidents i, en tot cas, clarificar de forma definitiva qui en té la culpa.

Atendre la opinió de bona part dels veïns que encara no acaben d'entendre la finalitat del "embelliment".

Rompre el nus incongruent de l'educació vial (no "obligar" els nins amb bicicleta a anar contra direcció).

Zones que inclou la proposta: Si mes no, carrers centrals i embellits i zona escolar.

Formalització: Demanat via "suggeriment" a la pàgina web en data 11/03/2012.

PD: Es una proposta oberta i transparent; no s'esperen respostes d'un dia per l'altre. Potser, i atenent com va el tema de l'aparcament de la plaça que ja és clam popular,

no cal esperar res.

En tot cas la proposta seria un intent gratuït de participació ciutadana

REFLEXIONS PER A UNA ADEQUACIÓ CONCEPTUAL ORIENTADA A L'ACCIÓ

Resulta una feina laboriosa però, a mesura que intento sintetitzar les idees i aportacions, incrementa, si mes no, el meu interès. Pel que s'ha vist i des de la perspectiva de relacions amb un mateix, la ciència ens ofereix informacions que encoratgen a deixar determinats "comportaments habituals" per uns altres conceptualment més adequats.

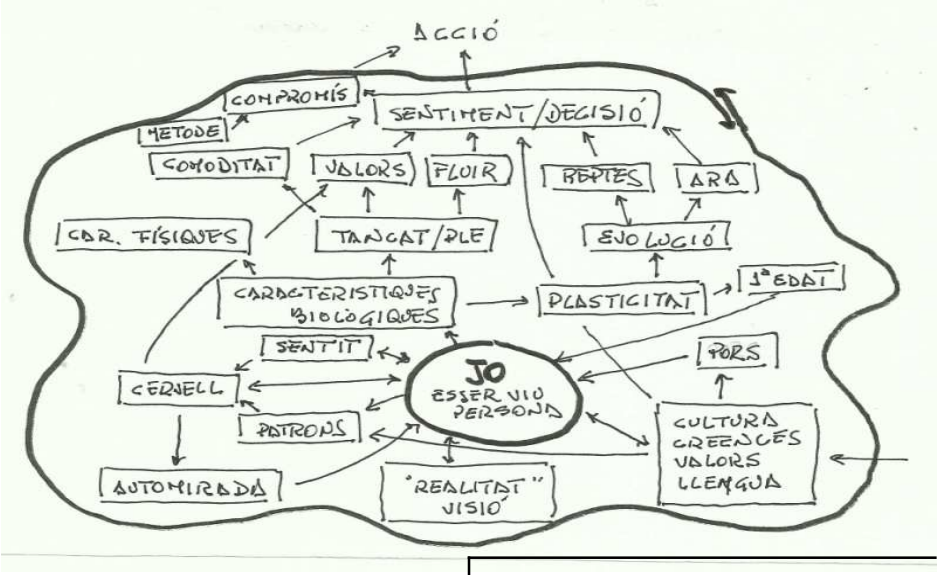

Possibles desaprenentatges

Jo tenc raó, jo crec, la realitat ens diu...

Les coses són així com son!
Aquell és...
Jo pens...
Faig el que vull!, a ca nostra, jo comand.

Jo som així!
M'avorreixo, tenc por...
Les persones no canvien!
Ja hi vaig néixer... és un do...
Es la meva idea, el meu sentiment...
No hi puc fer res!
Bla, bla, bla...
Donar la culpa als altres
Som neutral, no faig res...
Nosaltres fem, diem, actuam
He dit, ens han dit...

Nous posicionaments

Altre pensament, mirada, altres lectures són possibles?
Les coses semblen...
Aquella persona ha fet...
Quines lectures poden fer del que faig?
Tot esta relacionat amb tot; tot el que faig afecta a...
Si vull, puc canviar
Ho podria viure d'una altra manera?
Les persones no poden deixar de canviar
Quan ho vaig aprendre?
Què passaria si... i si fes el contrari?
Vull comandar els meus pensaments
El que compte és el que faig!
Assumir les pròpies responsabilitats
A quina banda de la balança faig el pes?
Jo faig, particip en l'equip...
He experimentat, aquells han fet...

Triarem els millors

Tomàs Martínez

Fa dues setmanes que el Consell de Govern aprovà el projecte de modificació de la Llei de la Funció Pública que ara es tramitarà al Parlament. Aquesta modificació suposa que el coneixement del mallorquí deixarà de ser necessari per accedir a la majoria dels llocs de treball de l'administració.

El PP argumenta que aquest canvi es fa per poder contractar els millors sense que el requisit del coneixement de la llengua sigui un obstacle. També diu que ho fa perquè ho va prometre en campanya electoral i així figurava al seu programa.

Sobre la qüestió de què han de complir perquè així ho varen prometre en campanya, deu ser l'única vegada que ho faran. O no varen prometre, també, que no pujarien imposts i, poc a poc, ens baldaran per tots els costats?

Aquesta modificació perjudica els joves mallorquins que han estudiat a la nostra illa i dominen les dues llengües, el castellà i el mallorquí i afavoreix que els llocs de treball que es generen a les Illes Balears puguin ser ocupats per persones vengudes de fora que no coneguin la nostra llengua.

També perjudica els habitants de Mallorca que dominam dues llengües. A partir d'ara serà possible tornar a sentir allò de: "háblame en cristiano".

El PP diu que el que vol és que les dues llengües, totes dues oficials a la nostra comunitat autònoma, tenguin la mateixa categoria, siguin iguals. Si és així, per què no decideix que el castellà deixi de ser un requisit i es converteixi en un mèrit? Si ho fes només compliria amb l'article 14.2 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears que reconeix el dret dels ciutadans a "accedir a la funció pública en condicions d'igualtat".

El fet de què el castellà segueixi essent un requisit per poder feina a l'administració i, en canvi, no ho sigui la nostra llengua, suposa una desigualtat entre les dues llengües oficials i suposa un greuge pels ciutadans que sabem dues llengües. Així, un que parli castellà podrà accedir a fer feina a l'administració sense haver de fer cap esforç, mentre que un que parli mallorquí haurà d'aprendre una segona llengua: el castellà.

Si el PP és de veres tan liberal en el tema de la llengua, per què no dóna entrada en el mercat laboral a tots els ciutadans membres de la Unió Europea sense exigir-los el coneixement del castellà? Això sí, triant els millors.

Per protestar contra aquest atac contra la nostra llengua, el diumenge dia 25 hi va haver una manifestació. Mentrestant, en Jaume Bonet, membre de l'Associació Jubilats per Mallorca, fa 24 dies que no menja res, en una vaga de fam com a protesta per la política del PP contra la nostra llengua.

Toni Nadal

CAMINADA A SON GALIANETA

El dia 25, últim dissabte del mes de febrer, la Gent Gran caminadora de la nostra associació, per no perdre el sà costum d'estirar les cames i fer una mica d'exercici físic, vàrem fer la nostra mensual caminada. Aquest mes, li va tocar el torn a Son Galianeta rebre la visita de la Gent Gran caminadora. Devers les deu del matí partírem un grup de prop de quaranta persones cap a "Corea" i agafàrem el camí de ses Planes. Camina caminaràs passàrem la costa que hi ha una mica abans d'arribar al "Pi d'en Salero" i allà férem una petita aturada per esperar els endarrerits. Aturada que va aprofitar en Guillem per fer una enquesta entre els assistents: Què hi manca i què hi sobra al nostre poble? Dues preguntes concises, senzilles, però no per això fàcils de contestar de sobte, sense temps per meditar-les. Va haver-hi una gran diversitat de respostes, la petició més vegades repetida de coses que falten a Sant Llorenç va ser una residència per als nostres majors i servei mèdic les 24 hores. En el segon tema varen ser majoritàries les respostes amb referència a les despeses per part de l'Ajuntament, considerades com a despeses inútils, per exemple, els lloguers de locals que s'estan utilitzant per a diversos serveis, tenint locals de propietat pública tancats o sense habilitar. Després de les respostes i els pertinents comentaris, seguim el nostre camí, passem per davant de ses Voltes i una mica més endavant ens desviem a la dreta per agafar la camada que passant per ses Planes ens condueix fins a Son Galianeta, on vàrem ser rebuts per na Maria i en Tomeu, que ja ens tenien preparades unes taules perquè poguéssim menjar amb tota comoditat. Com que encara era prest per posar-nos a dinar, férem una amigable tertúlia oberta a tota classe de temes, mentrestant en Guillem seguia amb l'enquesta preguntant l'opinió als què anaven arribant en cotxe. Es va fer la una i ens va entrar la gana i el foc estava a punt per poder torrar el que cadascú portava preparat i així ho férem, torràrem, dinàrem i després la madona ens va repartir "motlles de pasta de quarto" de diferents sabors, que si un era bo l'altre era millor. També va haver-hi cafè per tots, algú va treure una botella d'herbes dolces i així acabàrem de fer els deu reials justs. I després d'haver digerit tot això, ens acomiadàrem i expressàrem el nostre agraïment a Maria i Tomeu. Ens posàrem una altra vegada en camí cap al poble i cadascú a ca seva i fins a una altra si Déu ho vol.

CAP DE SETMANA A PALMANOVA

El dia 16 de març l'hotel Delfín Playa de Palmanova va obrir les portes i va inaugurar la temporada per acollir-nos durant el cap de setmana.

Unes cent deu persones, de les quals una vintena eren de l'associació de la Gent Gran de Son Carrió, partírem des de Sant Llorenç per gaudir junts un agradable cap de setmana. L'entrada a l'hotel sempre comporta alguns problemes quan es tracta d'un grup tan nombrós, tots volem ser els primers a veure l'habitació que ens han assignat. Però amb la professionalitat dels recepcionistes i una mica de paciència per la nostra banda, en poc temps tots vàrem ser allotjats i buidàrem l'entrada perquè en breu poguessin rebre el grup de Manacor, que amb dos autocars plens havia sortit una hora després de nosaltres per evitar fer més caramull a l'arribada.

Va ser una experiència molt positiva l'ajuntar-nos amb altres grups, ja se sap: com més són, més riuen. Us asseguro que més de dos centenars de jubilats/és junts i amb ganes de marxa, fan molt de trull. De dia, amb aquests esplèndid temps d'afable clima, amb un sol una mica avergonyit d'aguaitar, i per tant no molestava, sortíem a passejar en petits grups, uns cap a l'est altres cap a l'oest, uns caminant uns altres aprofitaven l'extensa xarxa d'autobusos per poder arribar a les seves destinacions més ràpid. Però en arribar la nit allò va ser *Grease* i *Saturday night fever* tot junt: després de sopar el bar/saló/discoteca va quedar ple a vessar, quan va començar la música a sonar ni tan sols quedava lloc per ballar. El

divendres teníem un D.J. que ens va posar una música molt apropiada als nostres gustos i necessitats. Unes dues hores després eren pocs els que havien abandonat, el local seguia ple quan aquell home va dir: "Vos pos sa darrera". I ens anàrem a dormir per reposar forces per l'endemà poder passejar tot el dia i a la nit repetir la vetllada de ball.

I així va ser, l'única cosa que va canviar del dissabte vespre va ser el punxa discs, no teníem cap professional, però al compàs de la meva música la gent va ballar i es va divertir el mateix que el divendres.

Bé, de l'hotel i el menjar us puc dir que en general la gent va quedar molt contenta, solament sentírem algun comentari sobre la mancança de personal, principalment en el bar. Idò res mes per avui, i fins a la pròxima.

Dèiem

Tomàs Martínez

FA QUARANTA ANYS. Març de 1972

Segon exemplar de la revista. Les activitats del Club Card ocupaven tota una pàgina: Conferències, excursions, cinema, tennis de taula, eren les que hi havia previstes.

N'Ignasi Umbert començava a parlar de cinema, el film comentat: "Adivina quién viene esta noche".

FA TRENTA ANYS. Març de 1982

Revista número 68. L'editorial de Flor de Card anava destinada a denunciar que les coses comunes no són de ningú i per tant ningú se'n preocupa.

El 5 de març se celebrà la festa del Primer aniversari de la revista. En Llorenç Capellà féu el discurs.

A la pàgina 12, polèmica entre Joan Jofre i un "grup de pares", i en Mateu, secretari de l'Associació de Pares de Sant Llorenç.

FA VINT ANYS. Març de 1992

Número 181. La portada de la revista publicava un dibuix de Riera Bauçà del carrer Major del poble.

L'editorial parlava de contribucions especials. Les que s'havien de pagar per les obres de clavegueram que encara no estava en marxa. La raó era que el concessionari no havia cobrat i el Consell no havia pagat la seva part. Vos sona?

En Xesc publicava un estudi sobre el vent a Sant Llorenç. Era el primer estudi que es feia sobre el vent al nostre poble.

"Pesca esportiva" era el tema de la tertúlia dirigida per n'Aina Salas. Hi participaven en Toni Servera, en Sebastià Brunet i en Jaume Gomila.

Sa Rua va ser tot un èxit. Segons la revista s'arreplegaren més de vint mil persones. Va ser massa!

FA DEU ANYS. Març de 2002

El mal temps va deslluir les processons de la Setmana Santa. La portada de la revista número 291 se'n feia ressò.

L'editorial anava destinada a parlar de les antenes de telefonia mòbil. De la polèmica que s'havia suscitat sobre els seus efectes i del precinte de les mateixes.

En Josep Cortès escrivia sobre els jocs de la infantesa. Bolles, baldufes, mocadoret, aferra-pilla estira cabells, borino, conilló amagar, els quatre clotets, vola vola, caçar mòpies,... Avui sembla que els al·lots no saben jugar a res més que a futbol.

Ultramillor

Agència de viatges del grup A
Títol 999

Carrer del Sol, 19
Cala Millor-Mallorca
Tel. 971 585720

Polítics imputats en casos de corrupció

Rebut per correu-e

Vet-aquí una llista de polítics imputats per corrupció. La majoria es presentaren a les passades eleccions.

1- Francisco Camps (PP), València, cas Gürtel.
2- Ricardo Costa (PP), València, cas Gürtel.
3- Xicu Tarrés (PSOE), Balears, cas Eivissa.
4- José Manuel Tortosa (PP), Parlament autonòmic de Cuenca, prevaricació i falsedat documental.
5- Carlos Penit (IU), Pinto, Madrid, suborn.
6- Ferran Falcó (CIU), Barcelona, cas Adigsa.
7- Jesús Machín (C. Canaria), Canàries, operació Unión.
8- Marc Moreno (ERC), Vilaller, corrupció urbanística.
9- Antonio Rodrigo Torrijos (IU), cas Mercasevilla.
10- Raimundo González (BNG), Pontevedra, cas Naturgalia.
11- Jose Manuel Traba (PP), Fisterra Galícia, operació Orquestra.
12- Jose Manuel Santos (PP) Mazaricos Galicia, operació Orquesta.
13- Jose Antonio Cacabelos (PSOE), O Grove, Galícia, diversos delictes.
14- Juan José Díaz Valiño (PSOE), cas Castro de Rei.
15- Rafael Gómez (Unión Cordobesa), cas Malaya.
16- Esteve Ferrán (UTpS), Salou, Tarragona, diversos delictes.
17- Antoni Banyeres (NSP), Salou, Tarragona, diversos delictes.
18- Ignacio García de Vinuesa (PP), Alcobendas, Madrid, malversació, prevaricació i negociacions prohibides.
19- Jose Ignacio Fernández Rubio (PP), Las Rozas, Madrid, diversos delictes.
20- Miguel Rodríguez Bonilla (PP), Guadarrama, Madrid, prevaricació i malversació.
21- Miriam Rabaneda (PP), Pinto, Madrid, prevaricació.
22- Luis Partida (PP), Villanueva de la Cañada, Madrid, diversos delictes.
23- Antonio Martín Lara (tránsfuga, PSOE, antes PP, antes GIL), Ronda, Málaga, corrupció urbanística, suborn, prevaricació, falsedat documental, tràfic d'influències, malversació i blanqueig de capitals; actualmente detingut amb altres tres regidors.
24- Raúl López (PP), Coslada, Madrid, diversos delictes.
25- Íñigo Henríquez de Luna (PP), Madrid, diversos delictes.
26- Trinidad Rollán (PSOE), Madrid, diversos delictes.
27- Carmen Toledano (PSOE), Madrid, diversos delictes.
28- Cristina González (PSOE), Madrid, diversos delictes.
29- Jose Joaquin Ripoll (PP), Alacant, cas Brugal.
30- Carlos Fabra (PP), Castelló, Valencia, cas Fabra.
31- Mariano Arévalo (PSOE), Carabaña Madrid, prevaricació i delictes urbanístics. Condemnat per no presentar els comptes dels darrers 10 anys en el seu municipi.
32- José Miguel Rodríguez López (ACAI) Parlament Càntabre, tràfic d'influències i delicte continuat de prevaricació.
33- Carmen Toledano (PSOE), Galapagar, diversos delictes.
34- María Isabel Peces-Barba (PSOE), Colmenarejo, Madrid, diversos delictes.
35- José I Fernández (PP), Las Rozas, Madrid, delicte contra l'ordenació del territori.
36- Ignacio Gómez (CCN), Parlament autonòmic de Canàries, finançament il·legal.
37- Yolanda Tieso de Andrés (PSOE) Fontanar, Guadalajara, prevaricació.
38- Clara Torre (PP), Torres de la Alameda Madrid, malversació.
39- Miriam Rabaneda (PP,) Pinto, Madrid, prevaricació.
40- Raúl López Coslada (PP), Madrid, prevaricació.
41- Luis Partidad (PP), Villanueva de la Cañada, Madrid, tràfic d'influències.
42- Ana María Pinos (PP), Belmonte de Tajo, delictes contra l'ordenació del territori.
43- Ángel García (PP), Guadalix de la Sierra, Madrid, negociacions prohibides.
44- Íñigo Henríquez de Luna (PP), Madrid, tràfic d'influències.
46- Mariano Arévalo González Carabaña (PSOE) Madrid, condemnat per no presentar els comptes municipals en els darrers 10 anys.
47- José Miguel Govantes (PSOE), Alcorcón, Madrid, condemnat per acossament laboral.
48- Natalia de Andrés (PSOE), Alcorcón Madrid, condemnada per un delicte d'injúries contra el portaveu popular.
49- Roberto Vázquez Souto (PP), Portas, Pontevedra, falsedat documental.
50- María del Carmen Toledano Rico (PSOE), Madrid, prevaricació.
51- Cristina González (PSOE), Getafe Madrid, prevaricació.
52- José María Fraile Parla (PSOE), Madrid, prevaricació.
53- Manuel González Rojo (PSOE), San Fernando de Henares, Madrid, prevaricació.
54- Hans Antón Bock Galapagar (PSOE), Madrid, prevaricació.
55- Jesús Dionisio (PP) Madrid, prevaricació i tràfic d'influències.
56- Jaume Matas (PP), Balears, cas Palma Arena. Condemnat a 6 anys de presó. Encara li queda una vintenade casos més.
57- Cristina Almagro (PP) Granada, falsificació de documents.
58- José Manuel Santos Maneiro (PP), Galicia, corrupció en l'adjudicació d'obres públiques.
59- Juan José Rubio (ATC), Zarra, València, delictes urbanístics.
60- Tamara Rabaneda (PP) Pinto, Madrid, prevaricació.
61- Raúl López Vaquero (PP) Coslada, Madrid, prevaricació i malversació.
62- Ramón Polo (PP) Torres de la Alameda, Madrid, malversació.
63- Manuel Tello (PP) Torres de la Alameda, Madrid, malversació.
64- Pilar Algobia Aparicio (PP) Colmenar de Oreja, Madrid, delicte urbanístic.
65- Mustafá Aberchán (CpM) Melilla, delicte electoral.
66- Juan Enciso (PAL), El Ejido, Almería, operació Poniente.
67- Antonio Asín (PSOE) Mallén, Saragossa, prevaricació i falsedat documental.
68- Angel Vadillo (PSOE) Alburquerque, Badajoz, prevaricació, tràfic d'influències, i ordenació contra el territori.
69- Juan Carlos Benavides (CA), Almuñécar, Granada, malversació i delictes contra l'ordenació del territori.
70- Agustín Padrón Benítez (PP) El Hierro, Canàries, malversació.
71- José Dimas Martín (PIL), Teguise, Lanzarote, corrupció urbanística.
72- José Fernández Amador (PP), Sorbas, Almería, prevaricació.
73- Isaac Valencia (Coal. Canaria) Orotava,

Canàries, prevaricació, delictes urbanísticos, tràfic d'influències.
74- Pedro Antonio Sánchez (PP), Múrcia, prevaricació, delictes urbanístics.
75- Daniel García Madrid (PP), Torre Pacheco, Murcia, prevaricació, ordenació del territori, malversació.
76- Maria Antonia Conesa (PP), Fuente Álamo, Murcia, suborn.
77- Pedro Angel Hernández (PP), Parlament Valencià, tràfic d'influències.
78- Juan Martín Serón (PP), Alhaurín el Grande, Granada, suborn i prevaricació.
79- Cristóbal Bonilla (PP), Alhaurín el Grande, Granada, delicte urbanístic.
80- José Antonio Robles (PP), Güejar Sierra, Granada, presumpta compra de vots.
81- María Victoria Molina (PP) Maracena, Granada, suborn, cas Morelábor.
82- Miguel Zerolo (Coal. Canaria), Tenerife, prevaricació, malver-sación, suborn.
83- Reyes Maestre (PP) Pinto, Madrid, corrupció urbanística.
84- Pedro Torrejón (CPCI) Ciempozuelos, Madrid, blanqueig de diners, suborn i falsedat documental.
85- Fernando Muguruza (ACAI) Castro Urdiales, Cantabria, prevaricació.
86- Gerardo Pérez García (PP) Navas del Marqués, Málaga, cas Ciudad del golf.
87- María Elía Blanco (PSOE) Plasencia, delicte en l'adjudicació d'obres.
88- Teresa Roca (PSOE) Moraleja, Cáceres, prevaricació.
89- José Antonio Arrojo (PP) Casar del Palomero, delicte electoral i prevaricació.
90- Salvador Álvarez (PP) Calamonte, prevaricació.
91- Dionisio Muñoz (PSOE) Melilla, delicte electoral, falsedat documental, obstrucció a la justícia.
92- María José Lara Mateos (PSOE) Grazalema de la Sierra, Cádiz, corrupció urbanística per cobrament de comissions.
93- Miguel Uroz (PSC) Querol, Tarragona, corrupció urbanística, tràtic d'influències, ús d'informació privilegiada.
94- Manuel Vallejo (PSOE) Quesada, Jaén, inhabilitat per omissió al deure de perseguir delictes urbanístics; té recurreguda la sentència.
95- Pedro Clavero Salvador (PSOE) Gójar, Granada, delictts contra l'ordenació del territori.
96- Francisco Javier Maldonado (PSOE) Gójar, Granada, delictes contra l' ordenació del territori.
97- Antonia Muñoz (IU) Manilva, Málaga, contractar pressuntament 17 membres de la llista del seu partit i 57 familiars seus.
98- José Manuel Cendán (PP) Ares, Galicia, delicte electoral: alteració del cens.
99- Manuel Taboada (PP) O Pino, La Coruña, delictes urbanístics.
100- Jesús Vázquez Almuiña (PP) Bayona,

(Continua a la pàg. 24)

Esports

Pau Quina

TORNEIG DE TENNIS CARD.CAT

Ja us podem presentar els resultats de les dues primeres rondes del torneig de tennis de Card.cat. Per ara tot va com el vent, amb cap partida retardada ni polèmiques estranyes. Si no hi ha res de nou, Dimecres Sant serà la gran final a les set de l'horabaixa. Animau-vos a venir a presenciar-la!!!

A continuació us deix els resultats. Destaquen sobretot les promptes eliminacions de jugadors sòlids com n'Agostí Domenge o en Jordi *Barbot*, a pesar que també és vera que els havien tocat rivals complicats, com en *Teret* i en Guillem Mestre, respectivament.

Agostí Domenge-Tomeu *Movie*: 6-3, 6-4.
Teret-Jose Cardo: Passa en *Teret* per indisponabilitat d'en Jose.
Miquel *Xetxe*-Joan Caldentey: 4-6, 6-3, 6-4.
Joan Adrover-Xisco Tous: 4-6,7-5, 6-4.
Miquel *Xetxe*-Joan Adrover (6-2, 6-1)
Pau Quina-Mateu À. Domenge (7-6, 6-0)
Guillem Mestre-Jordi Barbot (4-6, 6-3, 6-2)
Teret-Agostí Domenge (7-5, 6-1)

ELS MALALTS ASSALTEN LES CAPITALS DEL MEDITERRANI

Onze atletes llorencins varen anar a la marató de Barcelona (hi havia uns 20.000 participants) i una setmana abans alguns també gosaren fer la de Palma. No es cansen mai!!! Aquí teniu les classificacions i els temps respectius:

Marató de Barcelona

1541-Pedro Santandreu Trompes	3:11:31
3209-Jose Miguel Soler Zinho	3:24:48
3308-Manuel Izquierdo	3:25:27
4544-Juan Sancho	3:32:05
4884-Miquel Munar	3:34:10
5048-Jordi Miquel Grimalt Minero	3:35:09
9491-Juan Pascual Cus	3:58:44
12427-Rafel Artigues	4:22:10
12474-Juan Sanchez Cazorla	4:25:28

Aquí faltaria la classificació de n'Esteva Sancho, que va acabar amb aproximadament 3h 14min, i d'en Roberto García, que va fer aproximadament 3h 34min.

Mitja Marató Ciutat de Palma

165-Sebastian Alejandro	1:32:32
177-Pedro Pocoví	1:32:10
309-Gaspar Mesquida Galmés	1:37:45
393-Jaume Mas	1:41:01
462-Pere Antoni Femenies	1:43:06

(Continua a la pàg 21)

Jaume Bonet fa una vaga de fam per la llengua

Com va ser que Jubilats per Mallorca va decidir posar en marxa aquesta vaga de fam?

Vàrem veure que el Govern balear estava fent un atac en tota regla contra el mallorquí, el menorquí, l'eivissenc i el formenterer, començant pel tancament de Televisió de Mallorca i Ona Mallorca, continuant amb la castellanització d'IB3, llavors amb la lliure elecció de llengua i, ara, amb un projecte de llei de funció pública que fa innecessari el seu coneixement fins i tot per fer de municipal, i vàrem pensar que l'atac era fort i que la resposta no podia esser teba.

Veim que heu dit mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterer en lloc de dir català, per què ho heu fet?

Estam ben convençuts que, tal com diu el "Diccionario de la Real Academia Española de la lengua", l'"Enciclopaedia Britannica", el Diccionari Català-Valencià-Balear de Mossèn Alcover, i tots els departaments de lingüística romànica de totes les universitats del món, el mallorquí, el menorquí, l'eivissenc, el formenterer, el valencià, el barceloní, el lleidatà..., formen part d'una mateixa llengua, i que el nom d'aqueixa llengua en conjunt és el de llengua catalana o català. Però com que des del Govern, per embullar fil i de manera fraudulenta, prediquen a vegades el contrari, ho hem dit així com ho hem dit per deixar-los en evidència. Si en el projecte de llei de funció pública volguessin llevar el requisit de català i posar-hi el de mallorquí, o el de balear, que diuen ells, seria un atemptat contra la ciència lingüística, però no contra els drets lingüístics, i no estaríem fent aquesta vaga de fam. Però no ho fan així perquè és mentida que vulguin defensar les varietats illenques, el que volen fer llevant el requisit de català, és fer recular l'ús del mallorquí, del menorquí, de l'eivissenc i del formenterer.

Heu parlat de la castellanització d'IB3, però ells diuen que ho fan per reflectir millor la realitat del carrer.

És una altra de les engalipades que escampen perquè, si fos així, haurien demanat, també, que totes les emissores de ràdio i de televisió que ocupen el nostre espai comunicacional, Telecinco, Antena 3, La sexta, emetessin la meitat de la seva programació en la nostra llengua. Ni ho han fet ni ho faran. I com que ho sabem el normal seria que IB3 compensi un poc aquest desequilibri emetent íntegrament en la llengua pròpia d'aquestes illes.

Heu dit la llengua pròpia d'aquestes illes, però hi ha gent que diu que els territoris no tenen llengua.

La Declaració Universal dels Drets Lingüístics, aprovada per la UNESCO, i a la qual s'adheriren per unanimitat tant el Parlament Balear com el Parlament Espanyol, en el seu article 1.1 diu, entre altres coses, que "… amb la denominació de llengua pròpia d'un territori es fa referència a l'idioma de la comunitat històricament establerta en aquell espai", i l'estatut d'autonomia també diu que la nostra és la llengua pròpia de les Illes Balears.

Heu fet menció, al començament, a la lliure elecció de llengua, però això és llibertat, o no?

Sí, la mateixa llibertat que tenen els mallorquins i els altres catalanoparlants que viuen a Madrid, que també poden triar si volen pels seus fills l'ensenyament en castellà o en mallorquí, o no? Ai no, que per mi m'he equivocat… Bé, i ara sense bromes, la lliure elecció de llengua la posen per atacar la nostra, però pens que s'equivoquen, sap greu que ho facin perquè això perjudicarà la cohesió social, però la llengua en pot sortir ben parada. Si la gent que ha de matricular els fills en els primers cursos s'informa bé, se'n temerà de que els nins que aprenen a llegir i escriure en la nostra llengua automàticament en saben també en castellà i, en canvi, a l'enrevés això no passa, si aprenen en castellà no en saben automàticament en català. Sabran també que actualment a les escoles on hi ha dues línies, una en català i una en castellà, els resultats acadèmics de la línia en català són millors que no els de la línia en castellà. Si s'informen bé la majoria de pares i mares elegiran ensenyament en català per als seus fills.

Heu dit que el projecte de llei de funció pública que vol aprovar el govern balear lleva el requisit de conèixer la nostra

llengua, però ells diuen que ho fan per no posar imposicions i perquè la gent així l'estimi més…

Si ho fessin per això que diuen, haurien demanat al govern central que llevàs de la Constitució Espanyola la imposició de saber el castellà, i no ho han fet ni ho faran. Pensam que el fet de que a les Illes Balears hi hagi una llengua més obligatòria que no la llengua pròpia d'aquí és un fet clarament colonialista i injust, i això ja ho tenim ara, abans que aprovin la llei de funció pública. Quan l'hagin aprovada, a més a més, ja no importarà que entenguin el que deim ni els funcionaris del Govern, ni del Consell, ni els municipals, que també podran dir-nos allò de *"habla en español que estamos en Espanya"*, o *"habla en español que no te entiendo"*. A més, i sense que això sigui el que ha provocat la nostra vaga de fam, tots els joves que han estudiat els darrers 4 o 5 anys a Mallorca (i a la resta de les Illes Balears) tenen el requisit de català que s'exigeix per al nivell de feina al qual aspiren. Per tant llevar-lo els perjudica professionalment. Si ara per a deu places de municipals es presenten cinquanta, llavors s'hi presentaran cinc-cents, perquè n'hi haurà que no viuen aquí però vendran a posta a fer les oposicions. Si les aproven quedaran i si no les aproven se'n tornaran cap al seu poble; els nostres joves, siguin de la llengua familiar que siguin, tendran més difícil trobar feina.

Una vaga de fam, no és un xantatge?

Un xantatge és voler que una persona faci el contrari del que pensa que ha de fer, i no volem que aquells membres del Govern balear que creuen que un dels objectius de la seva vida és fer recular el mallorquí, el menorquí, l'eivissenc i el formenterer, i ferlos no res si poden, canviïn d'actuació. El que sí volem és que aquells parlamentaris del PP que no estan d'acord amb aqueixa política de genocidi lingüístic cobrin coratge i acabin actuant d'acord amb la seva consciència i votant en contra d'aqueixa llei. Ajudar la gent a actuar d'acord amb els seus principis no és xantatge. També volem aprofitar el ressò mediàtic per fer arribar els nostres arguments a molta gent a la qual no podríem arribar.

Jubilats per Mallorca

Protecció civil

Ajuntament

El dia 16 de març va tenir lloc la presentació de l'Agrupació Municipal de Voluntaris de Protecció Civil de Sant Llorenç des Cardassar.

A l'acte hi assistiren, a més del batle de Sant Llorenç, Mateu Puigròs i altres membres de la corporació, la directora general d'Interior, Isabel Febrer Gelabert, el director gerent de Gestió d'Emergències de les Illes Balears SAU, Jaume Servera Esteva, el capità Godoy de la Guàrdia Civil, l'inspector de la Policia local de Sant Llorenç, així com els caps de la Policia local de la comarca, membres d'altres agrupacions de Protecció Civil de Mallorca, entre altres personalitats relacionades amb la resolució de situacions d'emergència de Mallorca.

Amb aquesta presentació s'inciarà la tasca d'aquesta nova agrupació de voluntaris, que de moment està formada per 7 membres, que de forma altruista col·laboraran en la bona realització d'activitats i esdeveniments i també en les tasques pròpies d'aquest tipus d'entitats.

A l'acte, tant la diretora general com el batle, han agraït la feina d'aquests voluntaris, els han donat el seu suport i els han felicitat i desitjat molt d'èxit i continuïtat.

Agricultura ecològica

Nofre Fullana

El proper diumenge dia 22 d'abril, coincidint amb el dia internacional de la Terra, se celebrarà la VI Diada d'Agricultura Ecològica al centre de Porreres. Un esdeveniment que, amb el lema "Som el que sembram", s'ha convertit en pocs anys en el referent del seu sector com a espai d'exposició i venda d'una gran mostra de productes amb segell ecològic.

Mateu Ginard, president de l'Associació de la Producció Agrària Ecològica de Mallorca (APAEMA), entitat organitzadora de l'esdeveniment, explica que "a diferència d'una fira, la Diada és un espai de trobada i relació entre les persones on tots els productes que s'hi poden trobar són certificats ecològics". A més, APAEMA està organitzant una sèrie d'activitats i tallers divulgatius que començaran durant la setmana prèvia a tota la illa, culminant amb la Diada d'Agricultura Ecològica. "L'objectiu és que la gent véngui, participi i pugui compartir amb els productors, elaboradors, aficionats, consumidors i gent interessada aquesta jornada de forma activa", assegura Ginard.

Aquest any la Diada comptarà amb prop d'un centenar d'estands relacionats amb l'agricultura i l'alimentació ecològica. Segur que si diumenge dia 22 d'abril sou a Porreres no vos deixarà indiferents.

Notes històriques de Sant Llorenç

"Este Ecónomo pudo librarse de la furia de los rojos huyendo a tiempo, después de haber sumido todas las sagradas Formas. Los rojos sentían rabia por no haber podido apoderarse de él, y repetidamente preguntaban a los pocos vecinos que hallaron en el pueblo: ¿Dónde está el cura? ¿Dónde podemos hallarlo? Huelga decir que la casa del Ecónomo fue la que saquearon con mayor saña.

Otro rasgo del espíritu que animaba a los invasores: en la escuela dejaron esta inscripción: ¡Viva el Comunismo! Otras expresiva inscripciones dejaron también en otros sitios, como estas, por ejemplo, en la casa que fue casino del Frente Popular (Cas Confit): ¡Muera el Facio! Viba la Fai! (Respetamos la ortografía de esos gramáticos rojos). En esta casa, donde al entrar se nota el hoyo producido por una granada, dejaron también, los invasores, curiosos documentos. Un detalle: cerca de la misma casa, un auto deteriorado por otra granada.

El fotograbado que juntamos a estas líneas es sólo una débil muestra de las execrables profanaciones de los invasores. Otro día, tal vez mañana, publicaremos otros más impresionantes aún, para completar el cuadro de Semana Trágica que ofrece hoy la iglesia de Son Carrió, cuyo grácil campanario, descollando sobre el verdor amarillento de los higuerales, tuvo que aguantar durante días la bandera roja, desplazada ahora por la bicolor".

Dia 9 de setembre, el *"Correo de Mallorca"*, publicava una altra crònica datada a Sant Llorenç, dia 5. Diu així: *"Recorriendo lo que fue el frente. Iglesias profanadas: Son Carrió. Desde la villa de San Lorenzo en cuya casa parroquial hemos convivido con oficiales y soldados, enfermos y transeuntes, y en la que, por su proximidad del frente, hemos percibido con toda intensidad el fragor de la guerra con sus angustias y zozobras, sus penalidades y sinsabores y también sus alegrías de victoria, partimos en la mañana de hoy celebrada la santa Misa, y en la grata compañía de varios oficiales a la vecina villa de Son Carrió.*

Cruzamos raudos la carretera que con ella nos une, aquella carretera que no podía cruzarse anteayer sin exponerse a quedar acribillado por las balas. Lo que antes era camino de guerra es hoy camino de paz, y nadie sospechar podría lo de antes si los proyectiles no hubieran marcado en él su tremenda huella.

Llegados a Son Carrió. Las calles están ya animadas de paisanos y soldados. Estos habían llegado para desalojar de sus escondrijos a los enemigos que rezagados hubieran podido quedarse. Aquellos, con la angustia en el pecho, para saber de sus hogares, sus cosechas, sus rebaños... Paramos en la plaza de la Iglesia. Entramos en ella. Ya sabíamos el respeto que las hordas marxistas guardan a las cosas santas pero nunca hubiéramos creído llegase a tal extremo el salvajismo. Todo desolación y destrozo. Ornamentos hechos trizas por el suelo, ensuciados y pisoteados; hojas de libros sagrados arrancadas y esparcidas; altares rotos y profanados. La imagen del Sagrado Corazón con los ojos sacados a puñaladas, rotos los brazos y arañadas las vestiduras. La Inmaculada, preciosa esultura, decapitada. San Antonio también decapitado y mal parado. El Santo Cristo con los brazos pendidos de la cruz y el cuerpo por el suelo mutilado. San José con la cabeza y otros miembros rotos a hachazos. Los adornos y estatuas del retablo mayor, preciosa joya renacimiento procedente de la antigua iglesia parroquial de Manacor, rotas y sacadas las estatuas de sus hornacinas a tirones de soga. San Miguel, el titular, partido por la mitad y la magnífica imagen de San Jaime, que era bellísima coronación del retablo, echada abajo, rompiendo en su caída la mitad del altar mayor. Ni a la Virgen del Carmen, respetada en Porto Cristo, han perdonado aquí. En ella han desfogado su rabia de tal modo, que la han dejado sin aspecto. En los cuadros del Viacrucis, en los confesionarios, hasta en los bancos han dejado los bárbaros de estos tiempos su huella destructora. Sólo ha quedado indemne el harmonium. Gracias a Dios que el edificio, bello ejemplar del estilo románico, ha quedado intacto, con solo una bóveda agujereada, siniestro recuerdo del bombardeo de los aviones, que claramente han demostrado en horas de pesadilla que eran los edificios religiosos sus blancos más preferidos y buscados.

A la salida hemos recorrido la villa. Pillaje, saqueo y destrucción. Ropas pisoteadas, muebles desvencijados y sobre todo mucha porquería y suciedad. El edificio de las Hermanas Terciarias, desvalijado también como las demás casas, y la capilla tan mal parada como la iglesia parroquial. Las pizarras de las salas de clases conservan todavía los vivas a la C. N. T. y a la revolución y mueras a las monjas y al fascismo.

Con el corazón partido por tanta destrucción y tanta impiedad nos dirijimos a Porto Cristo. El ánimo acongojado por lo que había visto en la casa de Dios ya no se impresionaba por las huellas siempre terribles de la guerra". Continua el cronista narrant la destrucció feta en el Port de Manacor, i tot seguit, la destrossa feta a Cala Morlanda, i acaba dient: *"Muchas otras cosas vimos. De ellas hablarán y han hablado ya otros cronistas. Séame en cambio permitido recordar, como compensación al dolor producido por la profanación de las casas de Dios, la magnífica explosión de fervor y agradecimiento que culminó en la Salve y adoración de todo el pueblo de San Lorenzo a su muy amada Virgen Trobada en la tarde de este día memorable que fue el día 4 de Septiembre".*

Dia 5 de setembre, sortia publicada una crònica de Sant Llorenç comentant detalladament alguns fets: les Filles de Maria i la secció femenina d'Acció Catòlica han ajudat els soldats dels hospitals de la zona i reparteixen diàriament de 600 a 1.000 menjars en els tres menjadors de la vila. Per iniciativa de la presidenta, Catalina Riera, s'ha organitzat un "ropero" per als desgraciats de Son Carrió, als quals ja s'han repartit 500 peces de vestir.

Ramon Rosselló

El concepte de modernitat (IV)

Guillem Mesquida

Però és potser el rus Vassili Kandinsky (1866-1944), considerat un dels pares de l'abstracció, el més conegut del moviment expressionista.

Kandinsky, influït originàriament pel fauvisme, amb el seu quadre *Der blaue Reiter* (El genet blau) 1903, va donar nom a tot un grup de pintors (Paul Klee i el compositor Schönberg, creador de la música dodecafònica, en van ser membres destacats).

En un paisatge de tons ocres i verdosos formats per pinzellades que semblen talment espesses taques de colors, avança un genet blau, de semblant celestial, damunt un cavall blanc; el genet seria doncs un alter ego de Sant Jordi, guanyant al drac de les coses materials. El quadre està banyat per una misteriosa llum, evocadora de les llegendes alemanyes (influència de la música de Wagner?)

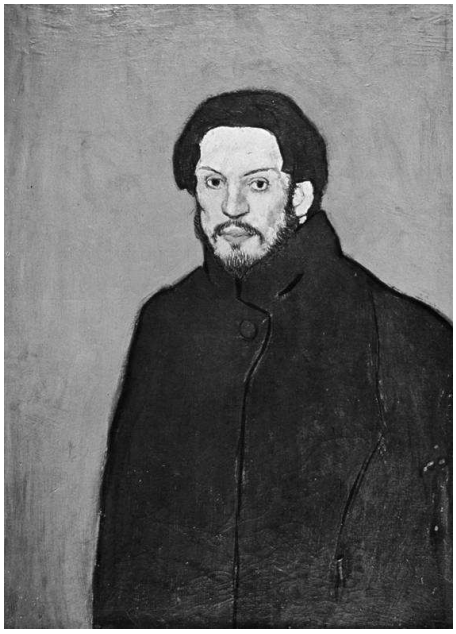

Cal destacar que Kandisky estava preocupat per la dimensió espiritual humana, i va escriure un tractat *"De l'espiritual en l'art"*. També és sabut que li fascinava la música, pel que es pot establir una connexió entre la seva pintura abstracta i aquesta, fins al punt que s'ha dit que "pintava música" (Sadler).

Gran investigador del color, dels contrastos i les harmonies, no resulta gens estrany que acabés tenint aquest com a únic objecte de la seva pintura, prescindint de la forma concreta. "El color -deia- és un mitjà per exercir una influència directa damunt l'ànima. El color és la tecla, és el martell de temperar; l'ànima és un piano amb moltes cordes. I l'artista, la mà mitjançant la qual una tecla determinada fa vibrar l'ànima humana".

PICASSO I EL CUBISME

La figura del pintor espanyol Pablo Picasso (1881-1973), un dels creadors dels cubisme, en col·laboració amb Braque, representa també bona part de la pintura del segle XX.

Al llarg de la seva dilatada vida es manifesta una constant evolució, sempre a la recerca de noves fórmules creatives, fins i tot retornat a les fonts, i recreant el passat, con en la seva època clàssica.

Format entre Barcelona i París en el tombant de segle, rep sobretot la influència dels pintors catalans -també viatgers a París- com Ramon Casas o Santiago Russinyol (la cafeteria "Els Quatre Gats), i dels francesos, com Cézanne. Posteriorment sentirà l'atracció de cultures com l'africana, que influirà en el cubisme.

A part d'un inicis acadèmics (*"Ciència i caritat"*, 1897), o d'arrels barcelonines de fi de segle (cartell pel *"Quatre Gats"*, *"Lola"*), Picasso es mostra a la seva època "blava" sorprenentment madur i personal.

Mostra d'això és el seu *"Gran autoretrat blau"* (1901), en la que damunt un fons blau, com el de totes les pintures d'aquesta etapa, apareix ell mateix, vestit amb un abric negre, pàl·lid, cabell negre i trets envellits, major dels que correspondria a la seva edat. El dibuix és sòlid i ben traçat; les superfícies, en aquest quadre- no en altres d'aquesta etapa- són monocromes .El color i la imatge donen al quadre un sentit crepuscular i pessimista.

Totes les pintures d'aquesta etapa destillen la mateixa sensació: figures monumentals, sobre fons blau, essent freqüent la representació de personatges marginals o solitaris. Al contrari del que passa en l'etapa següent, l'anomenada "Rosa", en la que amb predomini d'aquest color, pinta figures de circ, acròbates, arlequins, amb un pronunciat clarobscur.

Les "senyoretes d'Avinyó" (1907) seran l'inici del gran canvi que evolucionarà cap al cubisme.

La idea del cubisme és la de què és possible representar totes les superfícies d'un objecte damunt un plànol, i veure-les des de diversos punts de vista, alhora que aquest objecte o figura se simplifica fins adoptar les seves formes més essencials, geomètriques. No obstant, és inútil tractar de reconstruir una figura partint de les superfícies representades sobre una pintura cubista. És una imatge mental i pertany en realitat, a l'univers del pintor; en canvi si és possible reconèixer-lo. Per això deixarà l'artista una colla de "senyals": una guitarra, els trets descompostos d'un rostre…

A diferència del cubisme analític, el quadre *"Tres músics"*, han tornat a reaparèixer els contrastos cromàtics, el blanc i l'ocre destaquen sobre el fons obscur; els músics estan formats per una colla de plànols monocroms, i el del mig recorda la figura dels arlequins de l'època Rosa. Estem davant de l'anomenat -pels crítics- Cubisme sintètic, que Picasso havia continuat en solitari després de la mobilització de Braque, en la Primera Guerra Mundial.

Dos plens en dos dies

Tomàs Martínez

Aquest mes ha paregut que als polítics del nostre poble els entraven les ganes de fer feina: dos plens en dos dies, el dia 13 i el dia 15. El primer, el del dia 13, fou un ple extraordinari sol·licitat pel grup municipal del PP. Abans del ple s'havia reunit la comissió informativa. Cansats d'esperar el batle i la resta de regidors, el PP se n'anà i així ho féu constar al ple que tractà aquests temes:

1. Debat i votació de la moció relativa a l'aparcament de la plaça de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar.

2. Debat i votació de la moció relativa a deficiències al col·legi Mestre Guillem Galmés.

En relació al primer punt, la portaveu del PP indicà que les obres de la plaça no s'havien fet per aparcar cotxes i demanà que es facilitàs l'accés a les persones amb mobilitat reduïda. El batle digué que l'equip de govern votaria a favor i que el mes de juny o setembre procedirien a revisar com havia anat. Que ja s'havia fet una prova de tancar la plaça per Nadal a rel d'una petició presentada pel PSM i que s'executaria la proposta el més aviat possible. S'aprovà que així se faria per unanimitat dels 11 regidors presents al ple. No hi eren en Joan Santandreu i na Maria Montserrat Rosselló.

En relació al segon punt, el PP demanà que els serveis municipals fessin un informe sobre les deficiències detectades al col·legi Mestre Guillem Galmés. El batle s'hi oposà perquè les competències eren de la conselleria d'Educació i recordà que havia assistit a un Consell escolar on s'acordà que l'escola informaria a la conselleria, així i tot, l'arquitecte municipal havia fet una inspecció ocular i havia informat que no es detectava un perill imminent i que passats uns dies els tècnics de la conselleria havien fet la valoració. La moció fou rebutjada per sis vots en contra (equip de govern i PSM) i cinc a favor (PP).

Dos dies després es reuní de bell nou el consistori, (govern i oposició), per tractar el ple ordinari corresponent al mes de març.

L'ordre del dia del ple era:

A. Part resolutiva

1. Aprovació d'actes de sessions anteriors: sessions 1 i 2 de 2012, de 13 de gener i 26 de gener, respectivament.
2. Reconeixement extrajudicial de crèdit.
3. Modificació de crèdit per suplement de crèdit.
4. Moció del PSM sobre el manteniment del nivell de protecció territorial de la normativa actual i no promoure noves urbanitzacions al litoral o a la serra de Tramuntana.
5. Sol·licitud a la Conselleria de Salut amb relació a la supressió de determinats serveis de l'Hospital de Manacor.

B. Part de control

1. Donar compte dels acords de la Junta de Govern Local i de les resolucions del batle.
2. Precs i preguntes.

Amb l'assistència d'una persona en el públic (la que escriu), el ple començà puntual. L'equip de govern estava en minoria perquè no hi eren presents na Maria Montserrat Rosselló i en Joan Planas.

1. S'aprovaren les actes de les sessions dels dies 13 i 26 de gener, respectivament, amb el vot en contra dels cinc regidors del PP i el vot a favor de l'equip de govern (5) i el PSM (1).

2. El segon punt tractava de pagar factures antigues. N'hi havia del 2009, 2010 i 2011. La votació fou de 5 vots en contra (PP), 5 vots a favor (equip de govern) i 1 abstenció (PSM). D'acord amb la normativa, en haver-hi un empat es va haver de repetir la votació amb el mateix resultat. El punt quedà aprovat pel vot de qualitat del batle.

3. La modificació de crèdit presentada al ple destinava 475.000,44 euros, superàvit del 2011, a amortització de crèdits. El PP votà en contra, ja que segons la seva portaveu no hi havia un informe de l'interventor que digués que hi havia aquesta quantitat. El batle replicà que hi havia un informe de l'interventor i que hi havia la quantitat assenyalada perquè si no hi fos no es podria destinar a pagar préstecs. Votaren a favor l'equip de govern i el PSM.

4. Sobre la moció presentada pel PSM relativa el manteniment del nivell de protecció territorial de la normativa actual i no promoure noves urbanitzacions al litoral o a la serra de Tramuntana, succeí una cosa poc habitual. El PSM retirà la moció perquè s'havia presentada el passat mes de novembre i quan ha arribat l'hora de discutir-la el Govern ja ha aprovat la norma.

5. La moció relativa a l'Hospital de Manacor reclamava del Govern de les Illes Balears que es mantinguessin tots els serveis i que no patís el servei d'urgències.

El PP indicà que la moció que s'havia llegit no era la mateixa que ells tenien, que el Govern havia manifestat que consensuaria amb el sector les mesures que s'haguessin de prendre relatives a l'hospital de Manacor, que la culpa de les retallades que s'havien de fer era del PSOE que havia deixat un forat, que hi havia 43 milions d'euros de deute, que la moció era per atacar al Govern, cosa a la qual els tenia acostumats l'equip de govern i el PSM, que el batle havia assistit a una reunió a la conselleria de Salut i només s'havia preocupat de si es tancaria la unitat bàsica de salut de Son Carrió.

El batle replicà que no va demanar res de l'hospital de Manacor perquè ja hi havia hagut altres batles que ho havien demanat i que es presentava la moció perquè hi havia moltes persones preocupades per les retallades a la sanitat.

La moció s'aprovà per cinc vots en contra (PP) i set a favor, (6 de l'equip de govern), en Joan Planas s'havia incorporat al ple, i 1 vot del PSM.

6. L'equip de govern presentà una moció urgent, a la qual s'adherí el PSM, de la Plataforma per la llengua, en la qual es demanava la retirada de l'avantprojecte de reforma de la llei de la Funció Pública (o sigui la modificació de la normativa sobre llengua). Es votà la urgència, que quedà aprovada per 7 vots a favor (6 de l'equip de govern i 1 del PSM) i 5 en contra (PP). Quan s'inicià la discussió de la moció, la regidora del PP, Cata Ferrer demanà la paraula per explicar que havia dit en ocasions anteriors que ella no faria política amb el tema de la llengua i per aquest motiu abandonava la sala de plens. La representant del PP indicà que la moció anava en contra del Govern de les Illes Balears i que el PP compliria allò

que havia promès en campanya electoral. Féu un joc de paraules amb l'expressió "clamor popular" que apareixia a la moció i digué que el clamor popular era el que havia sortit de les urnes, s'aficà amb la representant del PSM, dient que li sabia greu que aquest partit no tengués tant de clamor popular, perquè creia que la moció l'havia presentada aquest partit, i després, en veure que no era així, rectificà. El batle li contestà que 12.000 al·legacions tal volta no suposaven un clamor popular, però que eren importants i que el PP també havia promès altres coses en campanya electoral que després no havia complert. La moció s'aprovà per 7 vots a favor (6 de l'equip de govern i 1 del PSM) i 4 en contra del PP. Acabada la votació, la regidora del PP, Cata Ferrer, s'incorporà de bell nou al ple.

A continuació el batle donà compte al ple que l'Ajuntament de Sant Llorenç no tenia factures pendents de pagar als proveïdors, excepte les que s'havien aprovat feia uns moments i que no s'acolliria a l'oferta de préstec feta pel Ministeri d'Hisenda.

A l'apartat de precs i preguntes, Toni Aguilar demanà quan s'acabaria el parc de Son Carrió. El batle respongué que abans de festes. També demanà quantes persones eren usuàries del centre de dia de Son Carrió. La resposta fou que 7 persones d'un total de 15 places.

Cata Ferrer demanà a què corresponien els 3.000 euros abonats a Iguana Teatre. La resposta va ser que a un projecte d'actuació al talaiot de s'Illot.

Demanà que es retirassin les restes d'obra del tanatori i que es tancàs sa Teulera. També demanà quines hores hi havia policia a Sant Llorenç. La resposta del regidor fou que sempre. També demanà quin criteri se seguia per aparcar cotxes a la plaça de l'església. La resposta fou que el que fixaven els discs de circulació.

La representant del PP demanà que en lloc de fer inversions que considerava que no eren urgent (pistes, parc, etc) els doblers es donassin a l'hospital de Manacor.

Recriminà al batle que no li havia contestat les preguntes que havia fet per escrit, especialment la referent a què s'havia pagat a les empreses subcontratades de l'obra del tanatori. Després d'una bona discussió entre el PP, en Joan Planas i el batle, la secretària indicà que la llei no obliga a les empreses adjudicatàries a desvetllar les quantitats que han pagat a les empreses subcontractades i que només obliga a presentar la relació de les empreses que s'han subcontractat.

Demanà al batle què havia costat el centre d'interpretació de s'Illot. El batle contestà que en aquell moment no ho sabia. També demanà què costava el manteniment i el batle contestà de la mateixa manera.

Demanà quines persones hi havia contractades al centre i el batle contestà que una auxiliar administrativa de l'Ajuntament a temps parcial i que es contractaven els serveis d'empreses per fer visites o tallers puntuals.

Sol·licità un informe de l'arquitecte municipal sobre les deficiències de l'escola, tema que havia estat objecte de la convocatòria d'un ple extraordinari feia dos dies.

Sol·licità informació sobre el conveni de treball socioeducatiu de Sa Coma i quants de treballadors socials tenia l'Ajuntament. La regidora responsable li contestà que dos, un a Sa Coma i un a Sant Llorenç.

Sobre els arbres del carrer de la Mar, demanà perquè s'havien llevat i el batle respongué que era perque creaven desperfectes als veïnats.

Sol·licità una infraestructura mínima de mitjans materials i personals i el batle li recordà que hi havia un despatx amb telèfon i ordinador al local de Noves Tecnologies.

Demanà que les factures que es presenten a l'Ajuntament passin pel registre d'entrada i el batle li contestà que es farà tal com marca la llei.

N'Antònia Domenge demanà que es posàs un "toldo" a les someretes de sa Punta de n'Amer.

En Jaume Riera demanà si hi havia previst algun pla d'actuació a S'Illot i el regidor responsable contestà que es faria d'acord amb les peticions dels veïnats.

Denuncià l'abandonament de les grades del camp de futbet i el mateix camp i demanà explicacions de perquè s'havia subvencionat una empresa per a la representació de Peter Pan a l'Auditori de sa Màniga. El batle contestà la segona pregunta dient que es devia a una estratègia comercial.

Demanà què costava l'aigua de les escoletes cada any i indicà que els passos de vianants de la carretera d'Artà eren perillosos.

Dolors Sánchez, en representació del PSM, demanà al batle si valia la pena fer cap pregunta o cap moció. El batle respongué que s'havien tengut en compte la majoria de les que s'havien fetes i que sí, que valia la pena.

Insistí en el tema del pas de vianants de la carretera d'Artà i sol·licità què costaria l'execució del projecte presentat per Iguana Teatre. El batle respongué que 15.000 euros. Demanà què passava amb les jardineres, perquè un dia hi havia flors, l'altre no, un dia eren d'una classe i l'altre d'una altra classe.

Demanà que la neteja als carrers que s'han empedrat fos manual perquè la màquina de neteja deixa les marques de les rodes damunt les pedres.

Sol·licità un despatx per als regidors de l'oposició ja que considerava inacceptable que qualsevol regidor ocupàs una taula d'un funcionari dins les dependències municipals.

Sense més assumptes que tractar s'aixecà la sessió una hora i cinquanta minuts després d'haver començat.

La serra d'Albercutx

Pau Quina

Reconec que feia temps que no anava amb els Trescadors. I és que, a pesar que m'agradin molt les excursions, vull dosificar un poc el meu temps. Concerts, revetles, paret seca, passejos per foravila i cales verges , escriure, llegir... m'ocupen moltes hores els cap de setmana. De totes maneres, he anat altres vegades d'excursió, però sense el grup oficial dels Trescadors. Per això anar-hi l'altre dia va fer-me recuperar sensacions ja llunyanes: caminar sense aturar, amb pas ferm, mentre les hores passen amb companyia d'altri, sense quasi adonar-te'n. Així em va passar a Menorca al camí de Cavalls amb l'oblidat, però mític, Remy; a Sóller a l'Aplec d'excursionistes...

Idò aquesta vegada tocava per devers Pollença, a la serra d'Albercutx, veïna de la serralada major del Cavall Bernat (de fet, molts de Trescadors, mai assaciats, en veure la germana major, desitjaren haver anat a allà deçà). Partírem del camí que du a Cala Bóquer, però aviat ens desviàrem per un d'aquests senders alternatius que només coneixen els quatre experts exploradors. Des de llavors, i fins al final, ja abandonàrem el peu pla. Com a cabres s'ha dit a pujar cap amunt, fins a les barbes de la serra d'Albercutx. Més amunt no hi podíem anar (el cim més alt va ser el puig des Morrall, de 350 metres, després ja només hi havia el cel). Caminàrem per damunt d'aquelles accentuades crestes fins a tenir ben davant l'illot del Colomer i el Pal, i, a l'horitzó, Formentor.

Des d'allà dalt observàrem com de diminuta era Cala Bóquer i baixàrem un poc per estar més al recer i poder dinar bé. Per fi vaig poder degustar aquests dinars comunitaris i solidaris dels Trescadors que tanta fama tenen i he de dir que no em van decebre gens. Que si herbes d'en Quina, senyorets d'en Pipes i n'Aina, figues seques d'en Guillem Pont, nevaditos de n'Aina, cafè... tot un plaer. I clar, com que en això del comunisme i la solidaritat sempre n'hi ha d'haver algun que només menja i no aporta res (per alguna cosa no va funcionar el comunisme als països on es va intentar implantar), un servidor, goranot com pocs, va omplir-se la panxa sense donar res a canvi. Clar que ara que hi pens, potser de penyora m'enjoncassin fer aquest article que estau llegint.

Mentre es menja sempre hi ha temps per reflexionar i una de les curiositats que sortiren a la palestra fou com els militars encara tenen tants de privilegis pel que fa al terreny a Mallorca. Aquesta discussió sorgí perquè des de dalt de tot observàrem una base d'hidroavions militars situada en un lloc privilegiat, ben davant la badia de Pollença. S'arribà a la graciosa conclusió que el" tío Paquito" (així fou com anomenaren en Franco) els va fer ben bones aportacions: que si el Puig Major, Cap de Pinar... i que encara ara no siguin de domini públic no deixa de ser lamentable.

Xerrant, xerrant, idò, arribàrem al final del trajecte i els Trescadors, malalts com els nostres atletes, però del caminar, observaren que el seu GPS només marcava 5 km. Jo (i molts més, a pesar que tampoc digueren res) vaig pensar tot d'una: 5 km, sí, però de camí cap amunt sense posar el peu pla enlloc. Però va ser igual, aquesta xifra era massa ridícula per qualsevol grup excursionista que s'aprecii i, sense endoiar,

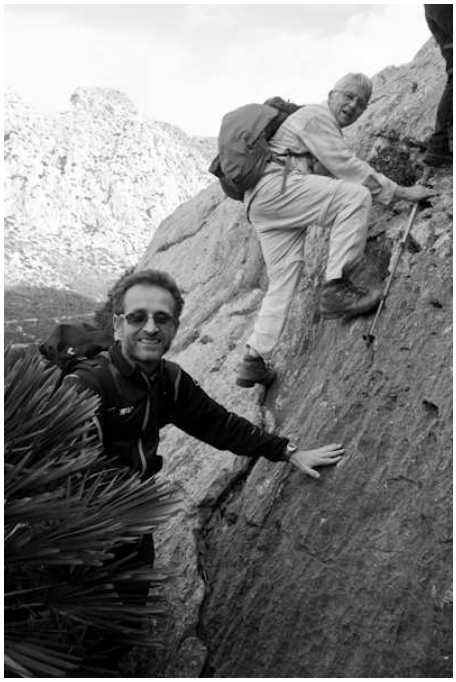

cridaren a l'autobús perquè no es mogués i no anigués al lloc acordat. Ja hi arribaríem nosaltres de manera improvisada caminant per aquells camins plens de càrritx. I efectivament, després d'una hora més de caminar (i botar barreres il·legalment) arribàrem al nostre destí.

I ja està. D'aquí un mesos segur que tornaré anar-hi, perquè m'ho vaig passar molt bé. Això sí, hi aniré amb la motxilla plena, no fos cosa em tornin encomanar l'article.

Pau Quina

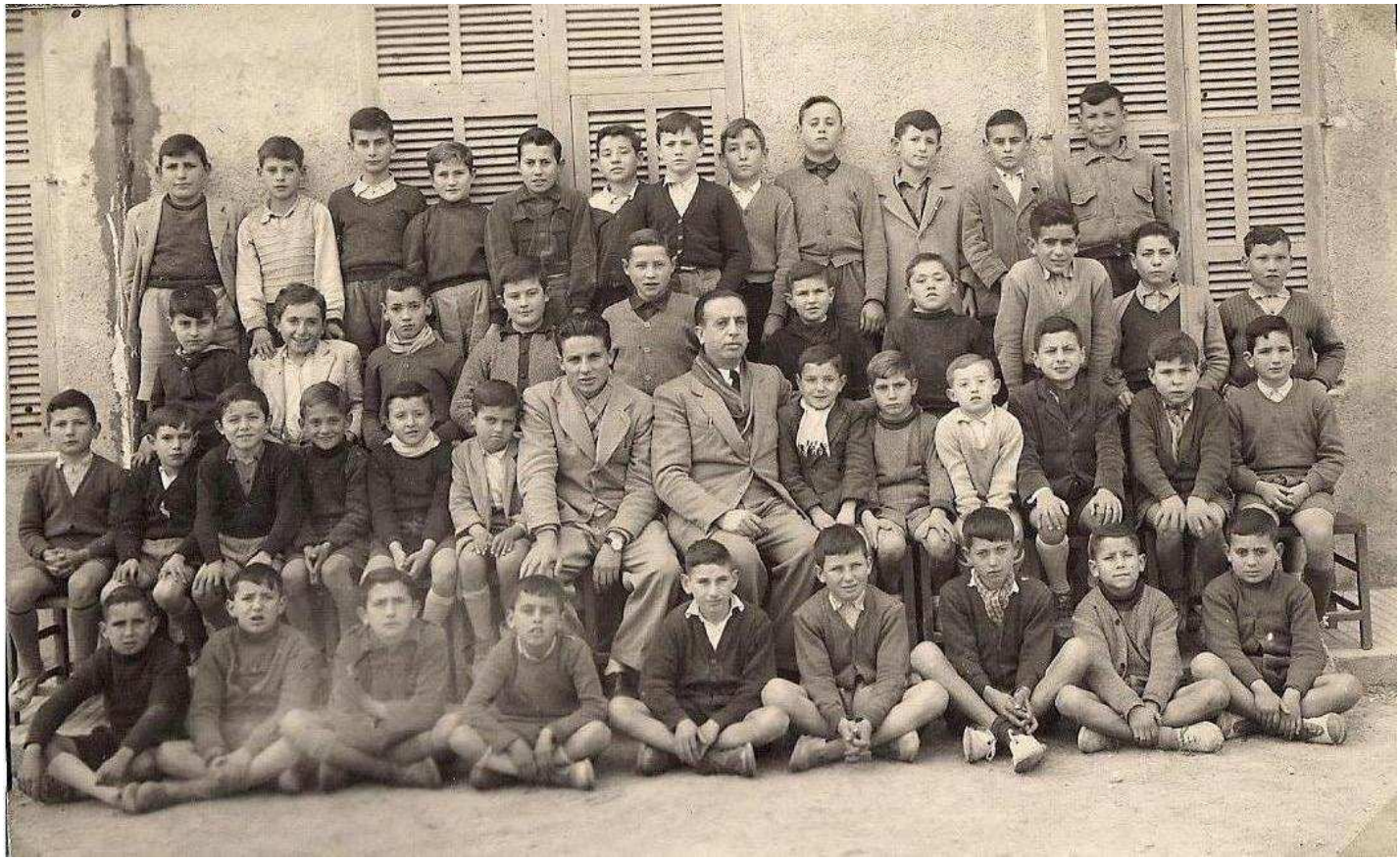

Això ja arriba al seu final. Aquesta és la penúltima entrega d'aquesta secció que durant dos anys ha ocupat pàgines de Flor de Card. Se m'han acabat les fotografies i tampoc ningú ja me n'entrega. Així que podem dir que s'atraca el comiat...

De totes maneres estic manejant la possibilitat de traslladar aquesta secció a la revista digital Card.cat. A Internet és més fàcil l'intercanvi d'imatges i la intercomunicació amb els lectors. Si tengués èxit i arribassin a les meves mans més fotografies antigues, no us preocupeu que reapareixeríem en aquestes pàgines de Flor de Card.

Per aquest mes us deix dues imatges escolars antigues. Tot són classes de nins (sexe masuclí) de la quinta (o una aproximada) del meu pare. Així, les fotografies deuen tenir una seixentena d'anys. Miam si endivinau qui són tots els alumnes!

(Ve de la pàg. 13)

EL CARDASSAR SALVA EL MES

El mes de març va començar realment malament, amb dues derrotes consecutives, una a casa contra el Sóller i l'altra a domicili contra l'Andratx. Però aquests jugadors nostres demostren ser forts i capgiraren la truita amb dos bons resultats, contra el Murer i l'Artà. Això permet a l'equip conservar la plaça entre els deu primers classificats. Aquí teniu els resultats:

Murer 1-2 Cardassar
Cardassar 1-0 Artà
Andratx 1-0 Cardassar
Cardassar 2-4 Sóller

Joan Roig

Jaumet: Degut a circumstàncies imprevisibles per a mi, he estat una temporada a dirigir aquesta tertúlia i ara no me puc comprometre a ser constant, però faré lo que podré. Com que ara puc, avui mirarem si mos surt qualque cosa. Xesc, va teu.

Xesc: Sr. Bauzá, vergonya Sr. Bauzá, mai m'hauria imaginat veure com fa servir sa tàctica de terra cremada amb so tren. Sí, Sr. Bauzá, terra cremada, es trens bruts i no només això, arribes a Manacor mort de pixera i es lavabos estan tancats, no funcionen. I no acaba aquí sa cosa, arribes a Palma i te trobes amb so mateix problema. Sr. Bauzá, sap quant costa tenir es tren i ses estacions en perfectes condicions? No tant com mos costa cada vegada que vostè surt a fora, amb so sobrant de personal que l'acompanya. Es clar, hem de pagar favors.

Julià: A Roma li han pegat foc i si esperam que es polítics o es banquers apaguin s'incendi, estam ben arreglats. Si es poble no se mou, quan mos ne voldrem donar compte només mos quedaran ses cendres i ses escombraries.

Ramon: Sa meva sospita d'aquesta gran crisi és que això és una jugada per acabar amb ses democràcies i tornar-mos posar dins sa gerra. En Joanet, cada vegada que treia es cap de sa gerra, sa favera se rompia, i ara s'obrer ja en treu mig cos, de sa gerra. Això an es capitalistes no els convé i ara volen convertir el món en una dictadura capitalista. Mirau a Itàlia, es president és un tecnòcrata apolític, ni de dretes ni d'esquerres. Això es sa primera passa i si els va bé ja mos podrem començar a imaginar es tracto de part des bancs, de ses multinacionals i des politics. Això és gros, es futur des nostros fills és molt penós, gràcies a s'egoïsme d'uns quants.

Jaumet: Mirau si és gros s'assumpto que per lo vist ets ajuntaments tenen un deute d'es 6%, ses autonomies deven un 17%, i això desprès des *desmadre* de ses comandades pes PP, com València, Madrid i una temporada noltros, i es Govern deu un 77%. Idò el Sr. Rajoy vol començar per estrènyer ses autonomies i després ets ajuntaments, a tothom manco a ells. I com que es funcionaris també són molt culpables de sa crisi, també rebran.

Xesc: S'altre dia vaig veure un debat entre el Sr. Martí d'es PSOE i el Sr. Ramis d'es PP (un des millors polítics d'es PP) i, sa veritat, no vaig entendre aquesta actitud paternalista i de perdonavides del Sr. Ramis. Va dir un munt de vegades, *això no és ver*, de coses evidents, i va retreure un munt de pics ses mentides del Sr. Zapatero i ets incompliments de ses seves promeses. Però senyors d'es PP, més mentides que voltros, i més incompliments, no, Sr. Ramis, no som tots imbècils, maldament vostès hagin guanyat per majoria. Qui ha mentit i qui ha retallat son vostès, però pareix esser que sa gent comença a obrir ets ulls.

Jaumet: Hala, al·lots, maldament fes molta de estona que no mos reuníem per criticar, això no mos dóna lloc a poder-mos allargar, haurem d'escriure dues xorrades, sa contarella i fins a sa pròxima.

Xesc: Si patiu desgràcies a sa vida, no ploreu ses vostres penes damunt ses espatles d'ets altres, perquè en es cas menys dolorós vos esposau a què vos escoltin amb indiferència; en canvi si no en parlau, vos exposau a tenir s'acostament fins i tot de gent quasi desconeguda.

Julià: Com que sa perfecció en ses persones no pot existir, preferesc un desequilibrat amb idees netes i cor pur a un intel·ligent sense sentiments. Hem de lluitar contra lo que defensen es nostros enemics i defensar lo que ells critiquen. Senyors des Govern: sa llibertat és no posar-se en sos ponts ni en ses festes, tu dedica't a cobrar ets imposts i deixa que ets obrers i ets empresaris s'entenguin i adapta es teus an ets altres obrers, i ses teves empreses també.

Ramon: Lo dur de tornar adults és haver de prendre decisions. Què volen dir aquests homos que quan guanyen sa loteria diuen: lo primer miraré de tapar quatre forats. Una veritat que fa mal sempre és millor que una mentida que alegra.

Tomeu: Fill meu, has d'escoltar es consells d'es teu pare. Per esser un bon esportista i guanyar dobbers, a més de ser molt bo has de tenir sort, t'hauràs d'esforçar durant deu o quinze anys i ho has de sebre vendre molt bé a sa premsa. En canvi si te fas xefàs d'una caixa o un banc, com més inútil sies més cobraràs i quan et despatxin per inútil cobraràs una indemnització per poder viure tota sa vida com un senyor i després seguiràs cobrant cada mes, i no poc.

Mariano: Un doctor està a sa consulta d'un psiquiatra. Es psiquiatra l'animava i li deia: No te preocupis, no ets es primer doctor que se colga amb ses seves pacients, si elles hi estan d'acord, per què no? Sí, doctor, però aquí és on tenc es problema, sap? Jo som veterinari.

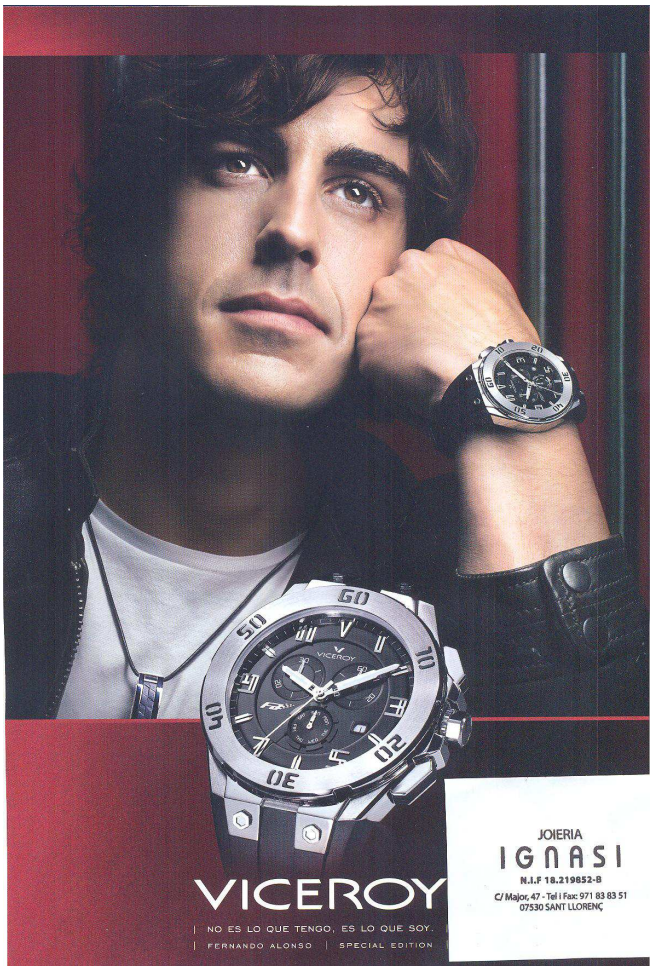

Resum comparatiu

Sant Llorenç	**2012**	1992
Cel serè	**20**	9
Cel variable	**8**	9
Cel cobert	**3**	11
Gelades	**3**	0
Calabruix	**0**	2
Boirades	**1**	3
Tempestes	**0**	4
Temp. màx.	**24,2**	25
Temp. mín.	**3,1**	2
Mitja del mes	**12,3**	11,8
Pluja del mes	**26,2**	32
Velocitat màx.	**57,9**	60
Recorregut del vent	**4240 Kms.**	

Sa Fontpella (160 m) març 2011	
Temp màx.	**25**
Temp. mín.	**5**
Temp mitja	**14,1**
Evaporació (mm)	**120,3**
Mínim d'humitat	**30%**
Vel. màx. del vent	**46,7**
Pluja del mes	**20,1**

Comiat

Hola, som en Xesc. Avui la meva contarella parla del temps, però no del que fa ploure, sinó del temps que fa que som col·laborador puntual d'aquesta revisteta local. I és que, com sap tothom, tot lo que té principi tard o d'hora té un final.

Amb aquestes paraules vull dir que he decidit donar per acabades les meves pàgines a Flor de Card. És una determinació meva i no me'n vaig enfadat amb ningú; és simplement el pas i el pès dels anys, una quarantena, mitja vida, i durant tota aquesta llarga temporada he deixat escrita a la meva manera una història del microclima llorencí, que qualque dia servirà de consulta als nostres néts, si més no per sebre com varia la climatologia amb el pas del temps.

També, i gràcies a la gent de foravila que m'ha ajudat durant més de 10 anys, vaig elaborar un mapa de la pluviometria llorencina des d'Infern fins a Sa Coma.

Ara trob que ja és hora de donar el meu lloc a Flor de Card a un afeccionat més jove, que a partir del mes que ve faré hereu de la meva pàgina. És un amic amb una visió del temps a l'estil d'avui, és llorencí i li diuen Mateu Rigo Vaquer; voldria que duràs altres quaranta anys.

I jo, per part meva, no vol dir que si em pega l'enyorança no faci qualque col·laboració...

Una abraçada a tothom d'en

Xesc Umbert

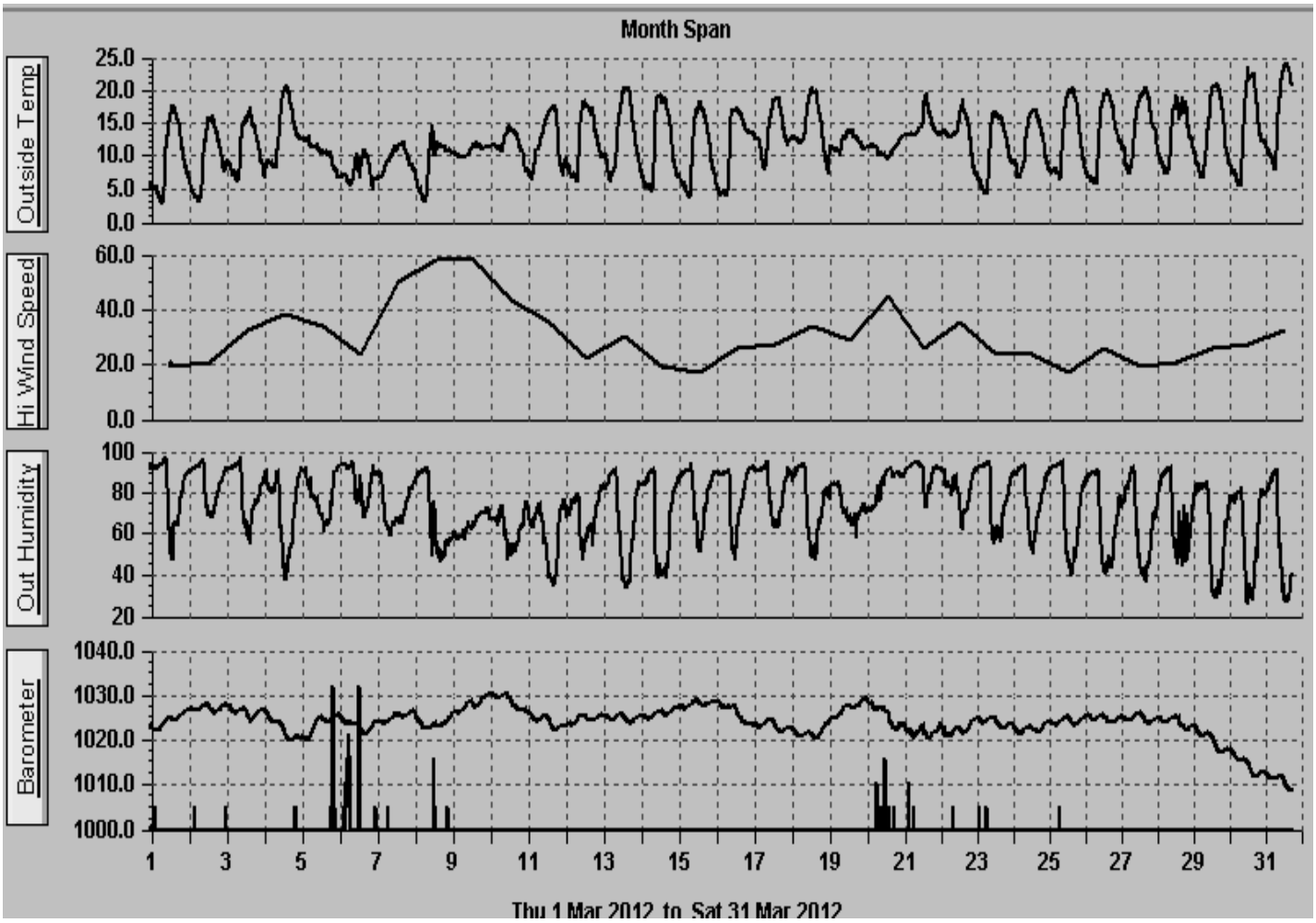

NAIXEMENTS

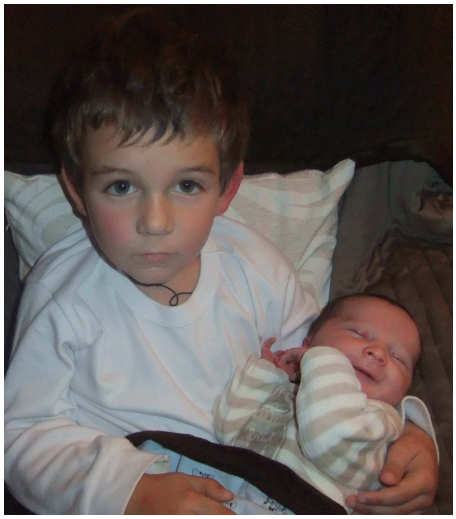

* El dia 31 de gener va néixer a Sant Llorenç n'Andreu Femenias Santandreu, fill d'en Miquel Àngel i n'Anita. Enhorabona als seus pares i al seu germà major Jordi.

* Dia 29 de febrer va néixer a Sant Llorenç na Catalina Torres Galmés, a-questa nina tan pre-ciosa de la fotogra-fia. Enhorabona a tota la seva família.

DEFUNCIONS

* El dia 17 de febrer va entregar l'ànima a Déu a Son Espases en Miquel Rosselló Llull. Era llorencí, viudo i tenia 83 anys. Que puguem pregar per ell molts d'anys.

* Tal com també ho anunciàrem el mes passat, el dia 17 de febrer va acabar la seva vida na Petra Muntaner Bauzà, viuda de Mateu Domenge, als 80 anys d'edat. Des d'aquí volem fer arribar el nostre condol als seus familiars.

* Dia 2 de març va morir a Sant Llorenç na Margalida Melis Soler. Era viuda i tenia 83 anys. Descansi en pau.

* El dia 9 de març va morir a Sant Llorenç na Catalina Estarellas Planissi. Era viuda i tenia 85 anys. Que la vegem en el cel.

* El dia 17 de març va morir sobtadament a Consell na Maria Àngela Parra Genovart, una al·lota llorencina, casada, de 28 anys. Descansi en pau.

* Després d'una llarga malaltia, dia 18 de març va acabar la seva vida a la clínica Juaneda, de Palma, el qui durant molts anys havia estat el carter de Sant Llorenç, en Llorenç Servera Caldentey, *Metxo*. Era casat i tenia 77 anys. Al cel sia.

* Dia 11 de març va acabar la seva vida a l'hospital de Manacor en Joan Pascual Riera, de Sant Llorenç. Era casat i tenia 79 anys. Que puguem pregar molts d'anys per ell.

* El dia 29 de novembre de l'any passat va acabar la seva vida en Jaume Servera Brunet, de Son Carrió, als 85 anys d'edat. Des d'aquí dom el condol a la seva família.

(Ve de la pàg. 13)

Pontevedra, prevaricació.
101- Alfonso Puente (PP) Barreiros, Lugo, prevaricació.
102- Josep Marí Ribas (PSOE) Sant Josep de sa Talaia, Eivissa, cobrament de comissions en l'adjudicació d'obres.
103- José Alberto González Reverón (Coal. Canaria) Arona, Tenerife, pressumpta concessió de llicències urbanístiques amb informes tècnics en contra.
104- Juan José Dorta (PSOE), Tenerife, prevaricació i delictes mediambientals.
105- Macario Benítez (PSOE) El Rosario, Tenerife, delictos urbanístics.
106- María del Carmen Castellano (PP) Telde, Gran Canaria, malversació i suborn.
107- Francisco González (PP) Mogán, Gran Canaria, prevaricació, "cas Góndola".
108- David Valadez (PSOE) Estepona, Málaga, per pagar sous municipals amb el diner dels convenis.
109- Luis Díaz-Alperi (PP) Parlament Autonòmic, Alacant, prevaricació.
110- Francisco Muñoz (PSOE) Torrox, Málaga, delicte urbanístic.
111- Cristobal Torreblanca (PSOE) Almogía, Málaga, prevaricació.
112- Joaquín Villanova (PP) Alhaurín de la Torre, Málaga, malversació.
113- José Manuel Martín Alba (Independent) Alhaucín, Málaga, prevaricació.
114- Antonio Torres (PP) Béjar, Málaga, delicte contra l'ordenación del territori.
115- Ana Mula Redruello (PP) Fuengirlo, Málaga, falsedat documental.
116- José Ignacio Crespo (PES) Estepona, Málaga, suborn, tràfic d'influències, malversació, frau, blanqueig de capitals (cas Reina).
117- Manuel Reina (PES) Estepona, Málaga, suborn, tràfic d'influècnis, malversació, frau, blanqueig de capitals (cas Reina).
118- Ruyman García (PSC) Valle Gran Rey, Gomera, prevaricació, malversació, tràfic d'influències.
119- Ana Lupe Mora (PSC) El Rosario, Tenerife, prevaricació, tràfic d'influències (cas Varadero).
120- Juan Vera (Conv. por Andalucía) Tolox, Málaga, delictes urbanístics.
121- Enrique Bolíns (BOLI) Benalmádena, Málaga, concessió de llicències il·legals.
122- Javier Trujillo Bernal (PP) Cabildo Gomera, prevaricació.
123- Jorge Bellver (PP) Parlament Valencià, prevaricació.
124- Esteban Bethencourt (PP) Valle Gran Rey, Gomera, malversació.
125- César Manrique (PP) Ciudad Real, suborn i falsedat documental.
126- Ernesto Silva (Foro Andaluz) Villanueva de la Concepción, Málaga, suborn.
127- Manuel González Jarana (PSOE) El Cuervo, Sevilla, prevaricació, tràfic d'influències i tracte de favor.